

НАША ЦЕРКВА- КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПISУ "БОРИСТЕН"

Видання благославив патріарх УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 6 (106), 2012

ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЄ. ПРОТИ ВЛАДОЛЮБСТВА

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!

Дорогі браття і сестри!

Господь навчав у капернаумській синагозі, і всі дивувалися Його вченню - тому, що Він вчив, «як Той, Хто має владу, а не як книжники» (Мф. 7:29). Влада Христа - це не владний тон, а сила впливу на душі й серця людей. Його слово проходило в глибину душі і підкоряло людську совість. Такий вплив слова, сповненого Божественною силою, слова від Духа Святого.

Таким воно було і у святих апостолів, а після них - у святих отців та інших учителів Церкви, які говорили не від заумної вченості, а від того, як Дух давав їм провіщати. Це - дар Божий, який зігрівається не тільки шляхом вивчення істини, але більше сердечним життєвим її засвоєнням. Де це здійснюється, там слово набуває особливої переконливості, тому що йде від серця до серця. Звідси походить і влада слова над душами. Книжникам, які говорили і писали від ученості, не дається така сила, тому що вона не доходить до серця.

Є й інший вид влади: це посада, поєднана з правом керувати людьми. Існує духовна і світська влада. Християнин, який одержав ту чи іншу владу, повинен мати здоровий глузд та добру совість. Без розуму начальник буде помилятися, як сліпий; а без доброї совісті буде розоряти, а не творити суспільство.

Чимало бід у нашому суспільстві існує з тієї причини, що начальники не мають розуму. Деякі правдами і неправдами домагаються державних посад, а державного розуму не мають. Від таких начальників користі державі не буде - самі непорозуміння. Інші начальники мають розум і знають, як управляти, але не мають доброї совісті. Відсутність її призводить до зловживання владою. Коли для того, хто наділений владою, не існує стримуючого начала (тобто совісті), він легко може стати на шлях злочину.

Владолюбство - це велике зло в людині й початок усілякого зла в суспільстві. Ми знаємо, що беззаконному Іроду не страшно було вбити тисячі невинних немовлят тільки для того, щоб не втратити царську владу. Це було дві тисячі років тому, а скільки невинних людей загинуло у ХХ ст.! А причина та ж сама: владолюбство! Намагання утримати свою владу над окремими людьми і цілими народами.

О, велике зло - владолюбство! Людина хоче мати владу над іншими, але собою володіти не може. Треба спочатку навчитись управляти собою, а тоді вже приймати владу над іншими. Якщо не маєш розуму і доброї совісті, - біжи від цього зла, щоб не погубити себе й інших.

Для християнина будь-яка влада - не благоденство і честь, а тяжкий хрест, з'єднаний із великими і численними трудами та клопатами. Хочеш мати владу над людьми - будь готовий до труднощів і наберися терпіння.

Святитель Тихон Задонський дає таку рекомендацію начальникам: «Коли відчуваєш гнів на підлеглого, стережися під час гніву карати словом чи ділом, - зачекай, поки гнів ущухне. Оскільки під час гніву не зможеш покарати по-християнськи, а зробиш багато непристойного і того, що не личить тобі. Про це ти будеш потім жалкувати, але вже не забереш назад того, що зроблено чи сказано».

Один великий подвижник (авва Орсисій) про тих, хто прагне до влади, говорить так: «Сира цеглина, яку поклали у фундамент будинку недалеко від ріки, не протримається там і одного дня, а обпалена вогнем лежить як камінь. Так і людина, яка має плотські помисли і не сповнена, подібно до Йосифа Прекрасного, вогнем страху Божого, буває знищена владою, як тільки її отримає». А народна мудрість говорить: для того, щоб пізнати людину, треба дати їй владу. Одержана влада над людьми, як ніщо інше, виявляє погані якості людини. Почесті змінюють норов людський, але рідко на краще. Багато хто був би святим, якби не жив у почестях.

Влада - це велика висота. На неї можна досить легко зійти, але важко падати. Ніхто не повинен брати на себе вантаж понад свої сили.

І суспільство, і держава, і Церква не можуть існувати без влади, але той, хто хоче мати її, повинен бути покликаним від Бога на це служіння людям і мати розум та чисту совість.

Амінь!

Патріарх ФІЛАРЕТ

Ганна ЧЕРІНЬ

ПРЕЗИДЕНТИ

*Не щастить нам ніяк з президентами:
Той нездалий, а інший - ще гірш...
Не оціниш їх навіть процентами,
Не змалює ні нарис, ні вірш...
В кожній нації скрутні моменти
Перевиборів президента:
Вся держава - як бджоли в хаосі !!!*

*Але виборці в нас - безголосі.
Голосують покірно й терпляче:
Наше діло-теляче...
Нам найгірші «державні» моменти -
Йти на вибори в президенти.
Невідомо, яким був досі,
А від того й майбутнє в хаосі.
Й досі водиться в нашій народі,
Що ніяк не виводяться «ході».*

*Що ж, не всі президенти культурні,
Поміж ними трапляються й дурні.
А бувають і «літературні»,
Що вистрибують на котурні.*

*Мов, нехай виростає хлопчина.
Отак і чекає країна.
Новий президент - значить, зміна.
Вже ми ланкою стали гурта світового!
Але в нас же на решті є власна країна -
Вивчайте чуже, не цураючись свого!
Бо новий президент - значить - ЗМІНА!
Може зміниться й Україна .
Ми вже їздили по Європах,
Купались в тропічних окропах -
Та тримались свого джерела,
Аби лиш Україна жила!*

*Не тільки у нас, а й деінде
За лаштунками дійство невидне.
Та поки громада процентне єдина,
Тримається цільно країна.
Але там, де незгоди невеликі,
Дуже важко в дорозі надалі...
Що ж, дороги життя невідомі...
Може краще у власному Домі?!*

*От тобі й самостійна Держава!
А в ніві ми не маємо повного права,
Бо міркують за нас «працедавці»,
А ми лиш слухняні раби- виконавці...
В Демократіях йдуть депутати
На гучні зброєносні дебати .
Результати «війни» несподівані,
Ні від кого нікуди не дівані -
А у нашому рідному
Домі Уже наперед відомі...*

*Бо який з кандидатів найкращий,
Або, як кажуть, в Путі путящий:
В минулому він не зовсім і злочинець,
Мовою блудить , немовби чужинець...
Та може розсіється фата-моргана,
І він заговорить, як вдома.
Та краще вже мати і наркомана,
Аніж із Росії наркома!*

**«БО ПЛОТЬ МОЯ Є ІСТИННОЮ ІЖЕЮ,
І КРОВ МОЯ Є ІСТИННИМ ПИТТЯМ»**

*Ісус же сказав їм: істинно, істинно
кажу вам: якщо не будете споживати Плоті
Сина Людського і не питимете Його
Крові, то не будете мати життя в собі.
Хто їсть Мою Плоть і п'є Мою Кров, має
життя вічне, і Я воскресу його в остан-
ній день. Бо Плоть Моя є істинною їжею,
і Кров Моя є істинним питтям. Хто їсть
Мою Плоть і п'є Мою Кров, в Мені пере-
буває, і Я в ньому. Як послав Мене Живий
Отець, - і Я живу Отцем, - так і той, хто
їсть Мене, житиме через Мене. Цей і є
хліб, який зійшов з небес. Не так, як бать-
ки ваші їли манну і померли; хто їсть хліб
цей, житиме повік.*

(Ін. 6:53 - 58)

У ІХ правилі святих апостолів мовить-
ся: «...всіх вірних, що до церкви входять та
слухають Писання, але на молитві та свя-
тому Причасті не бувають, як таких, які
приводять до церковних безчинств, належить
відлучати від церковного спілкування». Це
правило яскраво ілюструє устрій в общи-
нах Древньої Церкви. Для християн того
часу було немислимим на богослужінні не
причастись. Така поведінка характери-
зувалась як відступлення від нормального
церковного життя.

За словами протоієрея Олександра
Шмемана, відлучення від Церкви було від-
лученням від евхаристійного зібрання, в
якому Церква здійснювала і являла себе як
Тіло Христове. Причастя Таїнства Церкви
впливало безпосередньо з Хрещення - та-
їнства вступу в Церкву, і ніяких інших умов
причастя в ранній Церкві не було. Член
Церкви - це той, хто причащається Церкви в
Таїнстві Церкви, тому в одній зі стародавніх
літургій одночасно з оголошеннями і тими,
що каються, тобто відлученими, призива-
ються залишити зібрання Церкви і всі, що
не причащаються. Це сприйняття причастя
як здійснення членства Церкви можна на-
звати еклезіо-логічним, і, очевидно, скільки
б воно не затемнювалось і не ускладнюва-
лося в подальшій історії Церкви, ніколи не
було скасовано і становить первинну і вічну
норму Передання Церкви.

Який вигляд має причастя християн сучасності? В більшості церковних приходів
основна маса віруючих виступає літургію, а
лише мала частина приступає до причастя
Христових Таїн. Такий стан речей є досить
звичним як для православної ієрархії, так і
для самих християн. Але, як виявляється,
така практика існує у православ'ї вже не
одне століття. Святий Іоан Кронштадський
бичував формальну церковність росій-
ського суспільства, що звело причастя до
обов'язку, який виконується раз на рік,
перетворивши боголюбське життя Церкви до
звичаєвого та побутового рівня.

Такий формальний підхід до церковно-
го таїнства можна зустріти і сьогодні. У наш
час причастя раз у рік є поширеним яви-
щем і сприймається, принаймні донедавна,

як не те що норма, а прояв благочестя, що
виявляється у відчутті своєї недостойності
робити це частіше. Та все-таки можна по-
мітити, що за останні роки внаслідок збіль-
шення новонавернених зацікавленість до
прийняття Христових Таїн значно зросла.
Все більше людей цікавляться, як підго-
туватись до таїнства, які молитви читати,
як постити, врешті-решт задумуються над
тим, що з ними відбувається на літургії? З
іншого боку, є люди, буваєється на літургії?
З іншого боку, є люди, що вже спробували
застосувати ті поради, які дає Церква щодо
духовного життя, зокрема закликаючи до
частого причастя. Та коли вони пробують
це практикувати, зіштовхуються з масою
перепон, що виникають як зі сторони сучас-
ної церковної практики, так і самого побуто-
вого життя.

Насамперед покажемо необхідність час-
того причастя з погляду церковного вчення.
Святий отці, причому всіх епох, неодноразово
наголошували на цьому. Зокрема святий
Амвросій Медіоланський (бл. 340 - 397) так
переконує в необхідності щоденного при-
частя: «Якщо Хліб Причастя приноситься
щодня, то навіщо ти приймаєш Його по за-
кінченні року? Приймай кожен день те, що
для тебе спасительне. Хто негідний при-
ймати його щодня, той недостойний його і
через рік». А святий Кассіан Римлянин (бл.
360 - 435) зауважує: «Ми не повинні відлу-
чатися від причастя Господнього через те,
що усвідомлюємо себе грішниками, та це з
більшою і більшою спрагою треба поспіша-
ти до Нього для зцілення душі і очищення
духу, проте з таким смиренням духу і вірою,
щоб, вважаючи себе негідними прийняття
такої благодаті, ми бажали більше лікуван-
ня для наших ран. А інакше і раз в рік не
зможемо достойно приймати причастя, як
деякі роблять, які, живучи в монастирях,
вважають, що освячення і благодать
небесних таїнств приймати повинні тільки
святі, непорочні; а краще думати, що ці та-
їнства даром благодаті роблять нас чисти-
ми і святими... Набагато правильніше було
б, щоб ми з тим смиренням серця, по якому
віруємо і сповідуємо, що ми ніколи не може-
мо достойно торкатися Святих Таїн, у кожен
День Господній брали їх для подолання на-
ших недуг, ніж, підносячись суєтним пере-
конанням серця, вірити, що ми після річного
строку буваємо гідні прийняття їх».

З наведеної вище цитати можна зро-
бити висновок: від того, що ми рідко при-
чащаємось, неможливо стати достойним
цього. Тобто, беручи досвід святих, можна
з упевненістю сказати, що, хто так думає,
помиляється вже в корені своєї думки. Тому
що до причастя ми йдемо не будучи здоро-
вими, а щоб стати такими, перебуваючи у
духовній недугі. Щодо цього святий Прокопій
Велико-пещерник (1800) казав: «Як для
того, щоб жити, рости і зміцнюватися, люди-
ні протягом її тілесного життя недостатньо
тільки народитися, але необхідно постійно

харчуватися, так само і християнину, для того щоб жити, розвиватися й удосконалюватися духовно, недостатньо лише народитися у святому хрещенні, але необхідно харчуватися духовно, допучаючись постійно до Тіла і Крові Господніх».

Святитель Феофан Затворник, який вважав для себе великою радістю причащатися кожен день, схвально ставився до частого причастя: «До таїнства причастя приступайте, без сумнівів. Якщо приступите з вірою в Господа, що присутній у таїнствах, з благоговінням і готовністю всі сили присвятити на служіння Йому Єдиному, то нема чого вагатися через власну негідність. Гідним цілком причасником ніхто вважати себе не може. Вся надія на милість Божу. І ви так робіть. Господь любить тих, що причащаються, і милостиво прихилиється до недоліків тих, які в належному налаштуванні духу. Згодом саме причастя, помалу, і виправляє ці недоліки...». Цими словами святитель показує, що по суті усвідомлення своєї недостойності й віра у всепереможну любов Божу є єдиною передумовою для достойного причастя. І далі святитель продовжує: «Хто причащається, той живе істинним життям, а хто не причащається, той не живе правдивим життям... Дякуйте Господу, причастившись Святих Христових Таїн, знаючи, яке велике благо ви через це отримали, бо, чим частіше хто причащається, тим ближче буває до Господа, тим краще йому буває і сам він кращим стає».

Причастя - життя вічне. І при правильно-му підході до церковного життя літургія стає радісним входженням у спілкування з Христом у Його Царстві вже тепер. На практиці ж це спілкування часто підмінюється виконанням обряду, для того, щоб десь колись отримати «вічне блаженство». По суті причастя має безпосередній зв'язок із Воскресінням Христовим: «Хто їсть Мою Плоть і п'є Мою Кров, має життя вічне, і Я воскресну його в останній день» (Ін. 6:54).

Та найгрунтовніші аргументи щодо необхідності регулярного причастя для християнина ще в IV ст. дає святий Іоанн Золото-устий, кажучи: «Бачу, що відбувається великий безлад у цій справі. Бо в інший час ви не причащаєтесь, хоча буваєте часто і чистими, а коли приходить Пасха, навіть якщо зробили якесь зло, держаете і причащаєтесь. О поганій звичаю! О злий забобоне! Даремно відбувається щодня Літургія, даремно ми стоїмо у вівтарі - ніхто не підходить, щоб причаститися. Кажу це не для того, щоб ви причащалися просто так і як трапить, але щоб ви робили себе гідними».

О людино! Ти не варт причастя? Тоді ти негідна і чути молитви Літургії. Ти чуєш диякона, який стоїть і взиває: «Ті, хто перебуває в покаянні, всі просіть Бога, щоб вас простив». Ті, хто не причащається, перебувають ще в чині тих, що каються. Отже, що ти стоїш? Якщо ти в чині розкаюваних, тоді ти не можеш причаститися, адже той, хто не причащається, серед тих, що каються, перебуває. Для чого зиває диякон: «Вийдіть ті, які не можете молитися Богу», а ти стоїш нахабно? Якщо ж ти не з тих, хто кається, але з тих, хто має можливість причащатися,

як же ти не дбаєш, щоб причаститися? Чи ти не вважаєш Причастя великим даром і зневажаєш його?

Задумайся, прошу тебе! Тут царська трапеза, ангели служать на цій трапезі, Сам Цар тут присутній, а ти стоїш як роззява. Одяг твоєї душі нечистий, і це тебе не хвилює? Чи він чистий? Тоді сідай і їж від неї. Христос на кожній Літургії приходить побачити тих, які сидять на трапезі, з усіма розмовляє і тепер говорить кожному в його совісті: «Друзі, як ви стоїте тут, в Церкві, не маючи шлюбного одягу?». Хіба Він не запитав: «Чому ти сів за трапезу?». Але навіть раніше, ніж той сів, каже йому, що він негідний навіть увійти сюди. Адже Він сказав не «чому ти сів?», а «як ти увійшов?» (Мф. 22:2 - 14)...

Коли ти почуєш: «Помолимося спільно», коли ти побачиш, що відчиняються врата вівтаря, тоді вважай, що відкривається небо і сходять ангели. І як не повинен бути тут жоден неохрещений, так не має бути і ні один хоча й охрещений, але нечистий і поганій.

Скажи мені, будь ласка, якби хтось був запрошений на трапезу, пішов туди, помив свої руки, сів і приготувався до трапези, а потім не став би їсти, хіба він не образив би того, хто його запросив? Чи не краще було б, якби він не приходив узагалі? Так і ти: прийшов на трапезу, співав з іншими, сповідував, що ти гідний (оскільки не віддався разом із негідними), - як ти можеш після всього цього залишатися на Літургії і не причащатися від цієї Трапези?

Але ти кажеш: «Я недостойний». Тоді ти недостойний брати участь і в молитвах, тому що Святий Дух сходить не тільки на Святи Дари, але й на ці співи. Хіба ти не бачив, як раби панів своїх спочатку миють трапезу, прибирають будинок і потім уже пропонують страви? Це робиться у нас за допомогою молитов, за допомогою виголосу диякона: ми миємо, як губкою, церкву, щоб Тайни були принесені в чистій церкві і не знайшлося в ній жодної плями, жодного пороку. Нечисті очі негідні бачити це видо-вище, осквернені вуха негідні чути ці співи. Бо так велить закон: якщо навіть тварина хотіла наблизитися до Синайської гори, то мала бути побита камінням. Вони були недостойні перебувати навіть у підніжжі гори, хоча згодом і наблизилися і бачили місце, де був Бог. Слід було наближатися і бачити вже опісля, а коли був присутній Бог, треба було піти...

Хотів би сказати вам ще більше і страшніше, але, щоб не перевантажувати ваш розум, достатньо і цього. Бо ті, хто не врозумляється цим, не зможуть умудритися і більшим. Отже, щоб наші слова не послужили до ще більшого осуду, просимо вас не про те, щоб ви не приходили, а про те, щоб ви чинили себе гідними присутності на Літургії і Причасті.

Скажи мені, будь ласка, якби хтось був запрошений на трапезу, пішов туди, помив свої руки, сів і приготувався до трапези, а потім не став би їсти, хіба він не образив би того, хто його запросив? Чи не краще було б, якби він не приходив узагалі? Так і ти: прийшов на трапезу, співав з іншими, сповідував, що ти гідний (оскільки не від-

дався разом із негідними), - як ти можеш після всього цього залишатися на Літургії і не причащатися від цієї Трапези?

Але ти кажеш: «Я недостойний». Тоді ти недостойний брати участь і в молитвах, тому що Святий Дух сходить не тільки на Святи Дари, але й на ці співи. Хіба ти не бачив, як раби панів своїх спочатку миють трапезу, прибирають будинок і потім уже пропонують страви? Це робиться у нас за допомогою молитов, за допомогою виголосу диякона: ми миємо, як губкою, церкву, щоб Тайни були принесені в чистій церкві і не знайшлося в ній жодної плями, жодного пороку. Нечисті очі негідні бачити це видо-вище, осквернені вуха негідні чути ці співи. Бо так велить закон: якщо навіть тварина хотіла наблизитися до Синайської гори, то мала бути побита камінням. Вони були недостойні перебувати навіть у підніжжі гори, хоча згодом і наблизилися і бачили місце, де був Бог. Слід було наближатися і бачити вже опісля, а коли був присутній Бог, треба було піти...

Хотів би сказати вам ще більше і страшніше, але, щоб не перевантажувати ваш розум, достатньо і цього. Бо ті, хто не врозумляється цим, не зможуть умудритися і більшим. Отже, щоб наші слова не послужили до ще більшого осуду, просимо вас не про те, щоб ви не приходили, а про те, щоб ви чинили себе гідними присутності на Літургії і Причасті.

Скажи мені, будь ласка, якби якийсь цар наказав: «Той, хто зробить таке-то зло, хай не наближається до моєї трапези», то заради цієї честі хіба ви не захотіли б докласти всіх можливих зусиль, щоб обергти себе від зла? Коли ж священник запрошує вас підійти причаститися, тоді Господь нас закликає зійти на небеса, на трапезу великого і дивовижного Царя, а ми відмовляємося, і зволікаємо, і не поспішаємо, і не прагнемо до цього. І яка тоді надія на порятунок нам залишається? Ми не можемо сказати, що нам перешкоджає хвороба або ество, але негідними робить нас тільки наше недбальство». Своїми словами святитель викриває все лукавство нашої сучасної практики, показуючи безглуздість вистоювання богослужіння без причастя. Це нагадує гостя, що прийшов на прийом і, побачивши розкішний стіл, висловив своє захоплення і вдячність за запрошення, але, пробувши весь вечір, так і не скуштував нічого. Нам, сучасним християнам, треба знову і знову задуматися над тим, як ми проявляємо свою церковність формально чи онтологічно, тобто реальним співжиттям із Христом як тіло Його.

Наостанок хотілося б зауважити, що християнином є та людина, яка потребує Христа, бачить свою несамодостатність, шукає єднання з ним, а не формально належить до Його Церкви. Тому пам'ятаймо, що наше ставлення до питання Таїнства Святого Причастя є лакмусовим папірцем нашого духовного життя. Тож будемо шукати живого Христа, а де ж інакше Його шукати, як не в Таїнстві Царства Церкви Його.

**Диякон Петро ЛОПАТИНСЬКИЙ,
аспірант КПБА**

• ВІСТІ З ДІАСПОРИ

З ЖИТТЯ ПАРАФІЇ

Цього місяця паніатка Роксоляна і отець Олег мали велику приємність і честь відвідати наших «північних» парафіян в околицях Атвертер, на південь від Модесто, на запрошення панства Марії та Івана Гнипів. Прибувши до Гнипів 19-го червня, знов познайомилися з дорогими парафіянами, яких вже роками не бачили, і з їхньою прекрасною господаркою, при самому в'їзді запізнавшись з розумною вівчаркою - Кенді. Тогож вечора, в чвірку інтимно себе запізнали і поділилися своїми і родинними життєвими переживаннями. Наступного дня, отець Олег мав приємність телефонічно поздоровити нашу дорогу парафіянку, пані Марію Товстопят, після чого з паном Іваном відвідав колишнього голову управи парафії Св. Андрія і довголітнього відданого церковного і громадського діяча - пана Юрія Сиволапа, в недалекому Ливінгстон. Після того, Гнипи і Сацюки загостили на дуже смачний обід до сестри пана Івана, пані Марії Савеленко, в

Атвертер, де мали надзвичайну приємність також зустрітися з пані Лідою Ємець, панством Раїсою і Євгеном Дикун, і паном Петром Гнипом. В надзвичайно приємній атмосфері, де пролунали пісні цілої України, у виконанні найкращих хористів Каліфорнії, промигнули години аж до радісно-сумного прощання. В четвер 21-го наша «північна» парафіяльна родина зібралася на цвинтарі в Атвертер, при могилах спочилих родичів пані Ліди Ємець і пані Марії Савеленко, де отець Олег, в супроводженні присутніх хористів, відправив Заупокійну Літію, за вічний спокій повікнезабутніх їхніх родичів і знайомих. Після відправи, панство Гнипи запросили всіх присутніх на поминальний обід в недалекому хорватському ресторані, в якому паніатка і отець мали приємність також познайомитися з старшим сином Гнипів й Грирорієм і з його дітьми. Наталкою і Марком, які є взірцеві студенти, так як всі Гнипів внуки. Пізніше, всі загостили до домів панства Раїси і Євгена Дикун і також до пані Ліди Ємець, де продовжували в надзвичайно приємній атмосфері свої дискусії над найважливішими актуальними церковними і національними темами. Вертавшись на Гнипів «хутір», пан Іван влаштував туру горіхово аграр-

них маєтків наших парафіян. Тогож самого дня паніатка і отець мали приємність познайомитись з дочкою Гнипів - пані Наталкою Темник і з її дуже симпатичними донями. В п'ятницю рано було сумне прощання і Сацюки від'їхали до Лос Анджелесу, наладовані різними плодами центральної Каліфорнії, якими панство Гнипи і Дикун обдарували нашу парафію, з особливою великою вдячністю в серцях пані Марусі за її смачну кулінарну приготовку і повсякчасну доброзичливість і вияву глибокої любови. Під час відвідин, пан Іван, завзятий член нашої управи, подав важливі ідеї що-до майбутньої праці нашої парафії. Пані Марія і пан Іван передали новий княжий дар нашої парафії, в сумі \$2,000. Пані Марія Савеленко, пані Ліда Ємець, і панство Раїса і Євген Дикун також передали нові щедрі пожертви, а пані Раїса подарувала артистично виштий Велекодній рушник. Сердечно дякуємо кожному з наших парафіян на півночі, а особливо пані Марії і панові Іванові за їхню любов до Церкви, до народу, і до нашої парафії, і за їхню надзвичайну щедрість і гостинність. Дякуємо Господеві, що обдарував нашу Церкву і парафію кожним.

В домі пані Марії Савеленко зліва на право: Марія Гнип, Ліда Ємець, Іван Гнип, Євген Дикун, п.м. Роксоляна, Марія Савеленко, о. Олег.

В ресторані сидять, зліва: Марія Савеленко, Ліда Ємець, Іван Гнип, о. Олег, Євген Дикун, Раїса Дикун. Стоять, зліва: пані матка Роксоляна, Григорій Гнип, Марія Гнип, Наталка Гнип, Марко Гнип.

• З ЖИТТЯ УПЦ КП

З ТУРБОТОЮ ПРО ДУХОВНІСТЬ МОЛОДИ

20 червня 2012 року перший проректор Київської православної богословської академії протоієрей Олександр Трофимлюк і секретар вченої ради КПБА Олександр Якович Мирончук взяли участь у засіданні робочої групи з вивчення питання визнання дипломів і наукових ступенів випускників духовних навчальних закладів, утвореної Міністерством на виконання доручень Президента України, наданих за результатами зустрічі з членами Всеукраїнської ради церков та релігійних організацій.

Очолює робочу групу т.в.о. Міністра освіти і науки, молоді та спорту Євген Суліма. Крім того, до її складу входять

представники Громадської ради з питань співпраці з церквами і релігійними організаціями, релігійних конфесій, духовних навчальних закладів та провідних вищих навчальних закладів, фахівці Міністерства.

На початку роботи засідання виступили співробітники Міністерства: директор департаменту вищої освіти Коровайченко Юрій Миколайович, директор департаменту атестації кадрів Бондаренко Віктор Дмитрович, директор департаменту наукової діяльності та ліцензування Якименко Олександр Васильович, директор юридичного департаменту Кравченко Ольга Олександрівна.

Далі до присутніх звернувся протоієрей Олександр Трофимлюк, який поділився власними думками та пропозиціями щодо обговорюваних проблем і повідомив про проведену реформу духовної освіти в Українській Православній Церкві Київського Патріархату, яка, крім іншого, мала на меті привести систему богословської освіти відповідно до вітчизняних та міжнародних стандартів.

На цей час робоча група опрацьовує питання утворення механізмів державного визнання документів про освіту, здобуту в духовних навчальних закладах.

Церква.info за матеріалами сайту КПБА

• **ВІСТІ З ДІАСПОРИ СПЕЦІАЛЬНО ДЛЯ НЦ-КП**

ПОЇЗДКА ПО СВЯТИХ МІСЦЯХ ЛЮРДУ ТА ЄРУСАЛИМУ

3 6-ого по 19 травня, 2012 року, паломники наших Детройтських церков (11 парафіян, яких супроводжував отець Маріо Дацишин), відбули у дуже цікаву поїздку (паломництво) по святих місцях. Я була однією із них.

У Торонто ми приєдналися до групи з різних місць Канади та Америки. Всього нас в групі було 33 чоловіка. Керував нами отець Евтимій Волинський (монастир Woodstock, Канада).

Хочу поділитися з тобою, читачу, незабутніми враженнями від цієї поїздки. По-перше скомпанувалась дуже цікава і дуже з'єднана група, як молодих так і старших людей. Навіть були з мамою дві дівчинки віку 13 та 15 років. Так ніби ми знали себе до нашої зустрічі вже багато років. Не помилюсь, якщо скажу, що ми всі були ніби одне ціле. Напевно Божа Благодать сходить і об'єднує всіх паломників, прибуваючих на святі місця. Не обійшлося і без різних пригод, як воно завжди і всюди стається, і губились, і знаходились і знову губились. Спільні молитви, радість, усмішки, сльози від високого піднесення душі. Це направду не просто описати, але почну «з початку».

Перше місце нашого прибуття бує Люрд.

Зустріч з чудом світу - появою Матері Божої перед дівчинкою Бернадетою. (Враження від цього подаю тобі, читачу, у нижче поданому вірші).

Бачили ми там всі церкви та святині, які збудовані на честь появи Пречистої Матері Божої, приймали участь в Процесіях зі Святою Євхаристією, де в молитвах звучало і наше, Українське «Богородице», заходили у священну воду, щоб очиститись і оздоровитись. Відвідали місце, де проживала Св. Бернадета, Хресну Дорогу Господа нашого - Ісуса Христа.

Друге місце нашого перебування – Єрусалим.

Як кажуть ті, що були там, що це диво світу, то не помиляється ніхто. І не побачити це диво світу означає не відчувати, не зрозуміти хто ти є, що тобі назначено на цій землі виконати. Проходиш від місця народження Ісуса аж до місця його страти на Голготі. Проникаєш глибиною відчутого і пережитого. Відчуваєш, як багато ти завинив перед ним, перед його страстями за нас, за спасіння нашої душі. Відчуваєш ту Любов, яку він віддав нам, людям, і хочеться віддати і йому хоч частиночку тієї людської любові, хоч в чомусь, в чому ти можеш, що підвластне тобі.

Покайтесь за вчинені гріхи, подякувати за всі милості, які ти отримав, попросити ласки за дітей, внуків, за спокій і добро на землі, за «просвітлення» світу, за розуміння вибору правильної дороги у всьому, що торкається людини. Не можу не подати декілька рядків із вірша, який увійде до моєї нової (4-ї) книжки:

Не було би **Розп'яття** – не було б **Воскресіння**.

І в цьому - людське Спасіння.

Три рази Ісус падав під Хрестом, проходив крізь страждання й муку,

Несемо й ми наші хрести: проходим крізь розлуку, випробування, смерть,

«Знов воскресаем»

Для зраних сердець спалахують знов почуття, десь родиться дитя,

Ще десь надія оживе, десь щастя й радість настає.

І знову лине «днесь і днесь» - ХРИСТОС ВОСКРЕС! ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Дякуючи нашому невтомному керівникові групі отцю Євтимію (ми всі були в захопленні від нього - нашого «Святого Апостола», як ми його між собою називали. Цей «святий» отець дійсно поведив нас по всіх можливих і не можливих місцях. Ми просто «бігли» за ним, щоб дігнати, побачити, почути (і як наші ноги витримали це все?), а як його витримують? - не знаємо!

І наша невтомна «бджілка», отець Маріо Дацишин, який допомагав отцеві Євтимію супроводжувати нашу групу. Без нього, без його присутності (нас треба було тримати рядочком, щоб не погубити), щоденних наших групових відправ Служби Божої з отцем Евтимієм і ним (в основному в Божих Храмах, де наші отці знаходили для нас місце відправи Служби Божої), ми не отримали б такого високого духовного піднесення.

Прийміть, дорогі наші отці, найщирішу подяку і низький уклін від нас, ніколи «незабутньої», як і нам, так надіємось і Вам, групи паломників.

Описати ці всі місця перебування не можливо. Це треба поїхати і побачити. (В нас є, DVD's якщо хтось зацікавлений, то може собі їх придбати, телефон (586) 756-6676, Т. Петрина, USA. Я раджу кожному поїхати, в додаток умови проживання і перебування в кожному місці є дуже вигідні.

Це чудо сталося давно,

не просто в світ ввійшло воно:

Його побачила дитина,

маленька дівчинка невинна,

мов чиста крапля непротина,

проста біднячка Бернадета.

І людям донесла правдиво

Благу вість про світле диво.

Вісімнадцять разів Пречиста Діва появлялась, а на шістнадцятій: „Я – НЕПОРОЧНЕЄ ЗАЧАТТЯ, – ім'я своє назвала.

Покайтесь, молитися просила, цілюще джерело відкрила.

Місце появи веліла освятити та церкву Божу заложити.

Велике Люрдівське диво -

ввезє світ собою полонило:

Паломники ідуть і йдуть,

Цю Благовість у світ несуть:

де Матір Божа появилась,

цілюще джерело відкрилось.

Їх тут мільйони прибувають,

оздоровитися благають:

дістати Божу Благодать,

і Матір Божу вшанувать,

йдуть зі свічками у руках,

везуть страждених на візках.

Заходять в воду цю святу,

очищують душу свою:

і падає сльоза пролита,

і в душі кожного Молитва.

Благає кожний щось своє

й напевно кожний дістає,

й несе з собою велич дива,

передає у світ правдиво.

І серцю віриться – тому

паломники ідуть і йдуть,

не сумнівайся!

Знайдеш путь,

іди до Неї, там побуть.

А вже, як станеш перед нею,

очистишся душею,

покаєшся в гріхах своїх

Пречистій Діві Тій святій,

Блаженство й спокій увійде,

то знай:

Господь простиє тебе.

Віра КРИВА

(Детройт, США).

На фото: Короткий перепочинок з користю для справи – світлина на згадку. Крайня зліва стоїть автор допису пані Віра Крива. Крайня зліва сидить давній приятель нашого видання пані Лідія Таращук; святі для кожного християнина місця; українці з Детройту поблизу взірців світової християнської архітектури

• ВІСТІ З ДІАСПОРИ

ТВОРЧИСТЬ ДРУЗІВ НАШОГО ВИДАННЯ

Отець Василь Сапеляк - член згромадження братів-селізіанів жартома називає себе італійцем. Священик УГКЦ він довгі роки жив і працював в Італії, має громадянство цієї країни. Отець був учасником і свідком багатьох доленосних подій у житті нашої греко-католицької церкви, працював і був особисто знайомий з такими постатями як митрополит Йосип Сліпий, папа Іван Павло другий, кардинал Іван Любачівський, блаженніший Любомир Гузар тощо. Його досконале знання італійської мови дозволяє отцю Василю провадити велику дослідницьку і пошукову роботу в царині історії та розвитку УГКЦ в архівах Ватикану. Нині він працює над перекладом італійською біографії та душпастирської діяльності визначного українського релігійного діяча Андрея Шептицького. Ця робота необхідна для того аби Ватикан зміг зарахувати предстоятеля УГКЦ до сонму святих Католицької Церкви. Нині читачам нашого бюлетеня ми пропонуємо переклад листів італійського мандрівника Маркіза де Кустіна українською, котрі зробив та опрацював отець Василь Сапеляк. Згадані взірці епістолярного жанру датовані ще 1839 року та стосуються вражень автора від відвідин Росії. Вони яскраво свідчать наскільки завжди тоталітарної та дикунською була російська держава. Ці свідчення цінні з огляду на те наскільки ж нині українцям потрібен, так званий, «руській мір». Бюлетень «Наша Церква - Київський Патріархат» та отця Василя Сапеляка пов'язують вже не один рік товаришування з тих пір як наприкінці 90-х років він почав фактично жити в Україні і.

Влас. Інформ.

Листи з Росії Маркіза де Кустіна написані 1839 р., негайно були в центрі полемік і протестів, що парадоксально, не згадали навіть до нинішнього дня зі сторони ізольованих оборонців старого режиму, зі сторони тих, хто вважає вбачати в де Кустіні ворожого поклепника російського народу, врешті решт, хто явно або ні, обурюється конфронтаціями, що з тих листів можуть виринути явні між минулим та сучасним моментом - пише італійський історик Вольф Джусті у своїй історії Росії 1988-1974.

- На нашу думку - продовжує автор - ті листи, не зважаючи на звинувачення «поверховості» і «упередженого підходу» до них, надають живий образ навіть якщо гіркий про Росію Миколи I.

Вони крім того є цінні тим, що посиляються дуже проникливе на ситуації та факти прямо спостережені автором пов'язуючи з подіями минувшини Росії, з певними характерними особливостями психології російського народу, що розвинулися відмінно ніж на заході, в курсі віків.

В синтезі Маркіз де Кустін звертає увагу в Росії Миколи I на ревність дуже особливу до послуху: в той час коли інші народи «зносять» менш-більш тирані, росіяни часто її навіть полюбили шляхом психологічної гри складної для західної людини.

Маркіз де Кустін перебував в Росії, в якій деспотизм здавалося був особливо міцний, навіть в ньому країна виглядала стабільною. Раніше ніж поїхати в Росію на початку липня 1839 року де Кустін

провів розмову з власником готелю в місті Любек, який подав йому цікаві описи російських пасажирів при їхньому приїзді та їхньому від'їзді: звичайно веселі, задоволені, вільні в своїй поведінці, коли вони виходять на берег, але з засмученими обличчями, похмурі, з болем, коли приходить час повернення до Батьківщини. Митні та поліцейські формальності раніше ніж висісти в Петрограді з корабля, котрим Маркіз завершав свою подорож, глибоко його зацікавили і вразили: «кожен з цих людей виконує своє завдання з педантизмом та строгістю, тоном поважності, з наміром одиноко підкреслити найнезначнішу функцію... вигляд тих авторів мене лякає, є щось надприродне в зредукованому індивідуумі в стані чистої машини» (1)

(1) Marquis de Custine, Lettres de Russie, Plon ed. Parisi 1946 pp.97-98.

На вид всіх тих «категорій шпійнів», що перевіряли пасажирів, прибулих пароплавом, Кустін відчував дивну сенсацію, що коливалася між бажанням позівати або плакати. Перевірка багажів здавалася без кінця, а відтак почалася серія запитань про ціль подорожі в Росію і про тривалість перебування. Але така педантичність не відображала організації, яка дійсно б функціонувала: «В російській адміністрації дрібниця не виключає безпорядку. Багато метушні, щоб осягнути малу ціль та не думається ніколи, що робиться все, щоб показати свою ревність»

Нарешті зійшовши на берег де Кустін роздумує про тисячі робітників (на-

ших козаків), які загинули щоб поставити фундаменти нової столиці, бажаної Петром I. Як тільки вони гинули, на їх місце посилали інших людей. Методи вжиті Петром I, зачарованим активізмом і прогресом були вжиті опісля з іншими та відмінними намірами його наслідниками.

Раніше ніж починати свої прогулянки крізь північну столицю Маркіз пригадує деякі історичні спогади: «Це не лише від нинішнього дня, що чужинці дивуються любов'ю цього народу до свого рабства, вистарчить прочитати екстракт з кореспонденції Барона Герберштайна посла царя Максиміліана».

У спостереженнях Герберштайна Маркіз де Кустін був особливо вражений певними давніми способами говорення російським народом: «Так хотіли Бог та Князь», «Бог і Князь знають про це». Герберштайн ставить собі з цього приводу запитання: «Не знаю, чи це характер російського люду, що створив таких автократів або чи самі автократи наклали цей характер людам».

Маркіз де Кустін додавав до спостережень Герберштайна короткий коментар: «Цей лист написаний більш ніж три століть тому обрисовує тодішніх росіян особливо ідентичних тим, яких я бачу сьогодні» (3)

(3) (Marquis de Custine, Lettres de Russie, plon ed. Parisi 1946) p 111

Проходжуючись вулицями Петербургу де Кустін зауважив, що росіяни проходили перед «Palais Michel» не піднімаючи голови: «Заборонено говорити

в школах або де інде про смерть царя Павла... Дивує мене те, що не зрівняли з землею палац невідданих спогадів... Я був вражений стурбованим виглядом тих, хто дивився на мене, коли я ставив йому запитання якомога найбільш натуральним тоном про те, що ніхто не каже» (4).

Marquis de Custine, Lettres de Russie, plon ed. Parisi 1946 pp 119-120

З численних спостережень під час прогулянок, які вписуються часто у відмінні історичні спогади, автор в кінці доводить кілька багатозначимих висновків «Цар не має собі подібних; етикет та ревнощі змагаються у вартуванні довкола його самотнього серця». Проте, могутність тих, хто при владі може обернутися несподівано у свою протилежність: «Того дня, коли усувають міністра, друзі стають сліпими і глухими...» Росія не знає сьогодні, чи міністр, що урядував учора, існує (5).

Marquis de Custine, Lettres de Russie, plon ed. Parisi 1946 pp 135-136

Де Кустін здає собі завжди краще справу про добрі мотиви, що з своєї точки зору має цар, щоб утруднити подорожі росіян за кордон і приїзд чужинців до своєї країни: «Політичний режим в Росії не витримав би 20 років вільним комунікаціям із Західною Європою» (6).

Marquis de Custine, Lettres de Russie, plon ed. Parisi 1946 pi 39

Кілька сторінок далі, Маркіз вважає, що він охопив «оригінальний» спектр російської автократії у цікавій кондистенції співіснування своїх азіатських аспектів з певними технічними і матеріальними надбаннями запозиченими поступово від модерної Європи: «Уявіть собі... Європейська дисципліна, що підтримує тиранію Азії, поліцію заангажовану сховати варварство з ціллію його увічнити замість його засудити бруталність і дисципліновані жорстокості... Використовувати адміністративні прогреси європейських країн щоб керувати шістдесятма мільйонами людей, це проблема починаючи від Петра I, що мають намір розв'язати російські правителі». В подібному суспільстві дипломатичний корпус і загалом західники завжди вважають тим урядом візантійського духа і цілою Росією як шпіони злобні і заздрісні. Існує ця аналогія між росіянами і китайцями в тім, що одні і другі думають завжди, що чужинці їм заздять (7)

Marquis de Custine, Lettres de Russie, plon ed. Parisi 1946 pp 190-192

Все, що може дати змісл інституціям країни, в Росії змішується із переважанням страху: «в Росії страх заступає,

тобто паралізує думання... Думаю, що між всіма країнами землі, Росія є тією, де люди мають менше дійсного щастя. Ми в своїй хаті не є щасливі, але відчуваємо, що щастя залежить від нас; у росіянах вона неможлива» /8/. Ця глибока різниця між Росією та Європою від крайнього брак? інтелігентів, адвокатів, навіть розвинених торговців: «Де знайти того середнього класу» без якого нарід є дише стадо проваджене кількома дойдами (тхорами) спритно навченими?».

Незважаючи на свою безмежність, російська імперія виглядала Маркізів де Устін на в'язницю, ключ якої дотримує цар: «Ця держава не може жити без завоювань... Люди не знають тут ні справжніх суспільних користань освічених людей, ні абсолютної та бруталної свободи дикуну... не бачу компенсації за нещастя народитися під цим режимом, як лише у мрії гордості та внадії панування» /9/. (Там само, ст. 193-395).

Поліція нав'язує в Росії секрет також над великими нещастями і над катастрофами цілком не залежними від людських чинників, тобто приписуваних природі. Помічає де Кустін: тут брехати означає охороняти суспільство» /10/. там самр ст. 202/

Маркіз мав нагоду споглядати на акти свавілля та пригнічення, що не прибуджують жадного знаку засудження або жаху на обличчях тих, що є приявні. Це походить також, згідно з його думкою, з того факту, що «національна і політична церква» позбавлена справжнього морального хмислу: «яського бракує тому, хто є без незалежності. Схизма, роз'єднавши попа від свого незалежного Глави, передає його в руки свого дочасного глави».

Протилежність, так звати практична, цих аспектів так важко негативних, це доступність, більше того, крайня вигода, якою може послуговуватися російська дипломатія: «якщо між росіянами знаходяться кращі дипломати ніж між народами більш цивілізованими, це походить від факту, що наші часописи їх інформують про все, що трапляється у нас, і що, замість приховувати перед ними з обережністю наші вади, ми їм виявляємо їх з прстрастю, кожного ранку, тим часом, коли, їхня політика візантійська, працюючи в тіні, ховає нам акуратно те, що думається, робиться або побоюється - з їхньої сторони.» /11/. Там само ст. 211,213,224/

Російська гостинність, зі своїми численними формалізмами, є, на думку де дустіна, простий привід, «щоб перешкодити рухи мандрівника, і щоб обмежити його спостереження. Задля цієї «докучливої» чемності навіть найбільш фаворит та упривілюваний може бачи-

ти місця та події майже лише у товаристві гіда. Це походить від факту, що росіяни є переконані про ефективність брехні». Не має нічого, щоб не було таме: «в Росії секрет домінує над усім; секрет адміністративний, політичний, суспільний... Подорожній, це людина не тактовна, слід, у якомога чемний спосіб, доглядати чужинця завжди надмірно зацікавленого... Коротко, росіяни - це китайці переодягнені». Недовіра виявляється всюди розповсюджена: «небезпека на яку ви наражені помічається страху, що ви завдаєте» /12/. Там само ст 229- 232.

В Петербурзі знайомий бажав прочитати маркізеві листа княгині Трубецької дружини декабриста Трубецького, яка пішла слідом за своїй чоловіком, депортованим в вахтах. Листа слід було віджати в короткому часі, пів години: «Нещасна країно - викликнув же Кустій - в якій кожний чужинець являється як спаситель для пригнічених, бо він представляє правдивість, свободу перед народом позбавленим всіх цих благ» /13/. Там е ст. 26U

Маркіз замітив ці малі групи опозиторів менш більш мовчазних, але їхня приявність не змінює, згідно з його думкою, конкретної дійсності в Росії: «Інші народності витримали пригнічення, а російська народність полюбила її; вони люблять її дальше, чи не характеристичний цей фанатизм послууху?» Явно, Маркіз має намір якимсь чином пов'язати психологічно, беручи всетаки під увагу явні зміни належні переходові численних генерацій, Росію Николи і з тією вже давньою Івана Грозногого, суверена, якому вдалося якимсь чином, не зважаючи на його дикість, вплинути на духа своїх підданих: «політичний посдух, каже де Кустін, обернувся в культ, в релігію, лише в цьому народі виявилися мученики, що поклоняються перед катами» /14/. Там само ст. 296-299

З поворотом своєї подорожі, коли він доїхав до Тільсїт, що тоді знаходився в арусїї, маркіз має враження, коли лише перетжв кордон, «що може знову дихати». Це момент, коли він резюмує глобально враження своєї подорожі. Дін повертається до теми російських вла стей, які стараються «відвернути», «поглинути» іноземного мандрівника, що пробують зайняти всі його години, щоб не дозволити йому бачити, якою є крїна в дійсності, яле коли власті дійшли до висновку, що їхні зусилля в такому зміслі Зазнали краху, вони вияають всіх можливих засобів, щоб дискредитувати перед читачами те, що стверджує пасажир: ця народність, суттєво завойовниця, жадібна шляхом нестатків, спокутує заздальгіть на собі, придушеним підкоренням, надію вживати тиранію над іншими»... Росія

бачить в Європі здобич, що буде їй передана, раніше чи пізніше нашими суперечностями, підбурює в нас анархію в надії скоригтати з корупції, якій вона сприяє. Це політика, яку вона вживає з польщею, але багато послена, іншими словами, щоб можна загалом робити з Європою гру, що вже зроблено Польщею, внутрішнє російське життя перетвоєно в «перманентну змову проти правди». В Росії відмовитися від брехні, дискутувати як небуть послух, це атентат проти держави». Та держава модифікує по своїй подобі аннали країни та роздає кожного дня своєму народові історичні правди, що узгоджуються з лицемірством даного моменту» /15/ Там же стт. 356-362/

У своїй книзі над умовами життя в Росії Николи Іго Маркіз де Кустін згадує славий філософічний лист Чадаєва. Очікувалося, запримічує він, на строге покарання за такий злочин думки, але цар бажав вижити» «тортуру нового роду», проголосивши божевільним автора письма. Слід було, завершує він, в тій самоті без відпочинку, в тій тюрмі позбавленій свободи, що називається Росія, щоб відчуті всю свободу, якою користується в інших країнах Європи, будь яку форму правління вони б схвалили.»

Ворожість така явна Маркіза де кустина супроти автократії Миколи 1-го відповідала настрою розповсюдженого обширно в Європі свого часу. Це було явище, повторюємо, дуже складне: страх зі сторони деяких урядів перед дальшим наступом «російського медведя», якого вважали дуже сильним задля його фінальних перемог в антинаполеонських кампаніях та ще не досить обізнаних і обстудіованих у своїх слабостях, виявлених пізніше гучно у кримській війні. Але поза цим душевним настроєм загальним, обширно розповсюдженим, Маркіз де Кустін виявився проникливим спостерігачем, спроможним пов'язати те, що прямо він бачив своїми знаннями російської історії минулої та свого часу.

Між численними своїми інтелегентними заприміченнями, здається нам особливого значення, спостереження над вживанням диспотичних засобів так зі сторони прибічників прогресу / Петро 1-й/, як зі сторони послідовників реакції / Никола 1-й/.

Деякі його інтуїції здавалося б, що попереджують Орвелла: в першій лінії, візії режиму, що перетворює на самоправство історичні події жинувшини і що виконує «історичні правди» згідно потреб моменту /16/

/16/ Про цього вікового мандрівника, гляди:

George F. Kennan, *The Marquis of Custin and his «Russi in 1839, Princeton University Press, 1972/*

• СВІТОЧІ ДУШПАСТІРСЬКОЇ ПРАЦІ

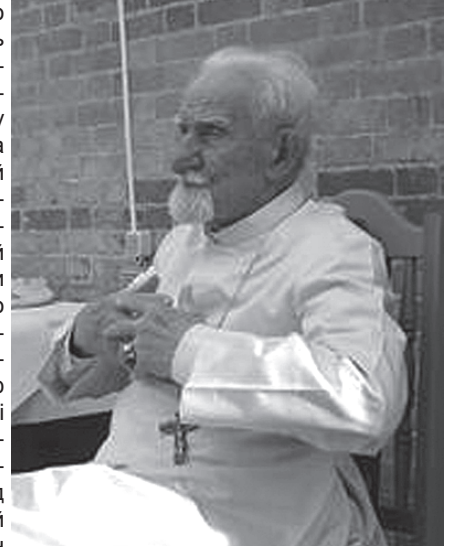
У СІЧЕСЛАВІ ВЛАШТУВАЛИ ПРИЙНЯТТЯ НА ЧЕСТЬ ВЛАДИКИ АНДРІЯ САПЕЛЯКА

Є постаті серед нашого українського духовенства, котрі вже не просто належать своїй Церкві, а без перебільшення самій історії. Серед таких невтомних трударів Божого винограднику, кріпкий вірою та величний у своїй відданості служінню Господу Владика Андрій Сапеляк. Минаючи дев'яносто третій рік свого невтомного душпастирського життя високий достойник не лише зберіг наснагу до служіння своєму народу і Церкві, а й сповнений нових ідей та пропозицій заради цієї високої місії. За прожиті літа чимало було на шляху Владика Андрія як і теренових галузок так і яскравих троянд. Але правдивий Божий слуга з гідністю притаманною Христовим апостолам виніс випробування і славою, і гіркою полину невдач. Його служіння Церкві та нашому багатостраждальному українському народу минало серед таких велетів нашої духовності як Андрей Шептицький, Йосип Сліпий, Мирослав Іван Любачівський, Любомир Гузар та багато інших. Він був особистим приятелем Папи Івана Павла другого. Більше як три десятиліття очолював Українську Греко-Католицьку Церкву на теренах далекої Аргентини. За роки його праці в Латинській Америці наші люди правдиво зміцнили і розбудували своє духовне життя на придбаній Батьківщині. Владика Андрій є переконаний екомуніст. Його найбільша мрія це повстання в Україні єдиної, як він називає, Київської Помісної Христової Церкви. Тієї Церкви котру наш народ мав за часів святого Володимира і яку лихі вітри історії зруйнували не без допомоги варварів з півночі та різноманітних наїзників з інших сторін. Сповідуючи святу для кожного українця ідею про створення єдиної Національної Церкви, котра б була вільна від московського смороду, достойний Владика Андрій у миле надвечір'я свого життя прибув на терени Січеславщини, аби сприяти духовному зміцненню та релігійному прозорінню часто – густо ошуканих кирило-путінськими попами нащадків, колись таких відданих рідній Церкві козаків. З цієї метою Владика Андрій організував духовний та виховний осідок Київської Церкви у Верхньодніпровську – одному з райцентрів Дніпропетровської області. А в самому А в самому Січеславі стараннями і коштом Владика Андрія постав МОНАСТІР ДОНА БОСКА, настоятелем котрої призначено побожного та відповідального отця-селезіянина Володимира. Саме тут і відбулося прийняття-віншування Владика Андрія з нагоди його щасливого повернення після лікування у Львові на січеславські терени.

Присутні на гостині у Владика вірники, представники мас-медіа, духовенства і громадськості козацького краю були переповненні радістю та милістю Божою від спілкування з такою достойною особою як Владика Андрій. Промовляючи вітальне слово до винуватця зібрання промовці в один голос підкреслювали визначну роль Владика в розбудові УГКЦ, його ювелірно вишукані та бездоганні риси правдивого душпастиря та слуги Господа нашого Ісуса Христа. А так само бажали достойнику Владиці Андрію довгих літ і подальшої наснаги та успіхів у відповідальній душпастирській праці. До цих сердечних побажань так само щиро прилучаємося і ми: читачі та адміністрація бюлетеня «Наша Церква – Київський Патріархат».

Фідель СУХОНІС, редактор На світлинах Богуслава Громовика:

побожність Владика Андрія не лише у вчинках, а й у зовнішності та поставі; Владика не тільки гарний промовець, але й вдячний слухач; віданні помічники Владика Андрія отці – селізіяни о. Володимир (зліва) та о. Максим.

• ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЛИСТ

Української Православної Церкви Київського Патріархату запрошує науковців, викладачів вищої школи, аспірантів, творчу студентську молодь, представників церковних організацій взяти участь у Всеукраїнській науковій конференції «ПРАВОСЛАВ'Я В УКРАЇНІ», яка відбудеться 22-23 листопада 2012 року в Київській православній богословській академії
Передбачається робота таких секцій:

- КИЇВСЬКА ПРАВОСЛАВНА БОГОСЛОВСЬКА АКАДЕМІЯ
- БОГОСЛІВ'Я
- ЦЕРКОВНОГО ПРАВА
- ЦЕРКОВНОЇ ІСТОРІЇ
- ІСТОРІЇ КУЛЬТУРИ ТА МИСТЕЦТВОЗНАВСТВА
- СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ДУХОВНОСТІ В УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ
- БОГОСЛУЖІННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
- БІБЛІОЛОГІЧНА, БОГОСЛОВСЬКА, ЦЕРКОВНО-ІСТОРИЧНА СПАДЩИНА КДА

В рамках конференції заплановано такі заходи:

1. Круглий стіл присвячений 85-літтю з часу проведення Другого Всеукраїнського Православного Церковного Собору УАПЦ 17 – 30 жовтня 1927 року та 75-й річниці з дня мученицької кончини отця-митрополита УАПЦ Василя Липківського (1864-1937)
2. Панахида за всіх загиблих православних християн України, які були замучені за віру і Церкву впродовж 1920-1930-х рр.

3. Екскурсія по Софійському подвір'ю з оглядом місць, які пов'язані з діяльністю керівних органів УАПЦ та проживанням її діячів (Преловська І.М.).

4. Презентація фонду Українського Православного Братства імені Митрополита УАПЦ Василя Липківського (США) в Центральному державному архіві зарубіжної українці, м. Київ (Солом'янська, 3) для учасників конференції 23 листопада 2012 р. у приміщенні архіву.

5. Учасникам конференції буде запропоновано проект резолюції цієї конференції. До цього проекту планується внести, окрім іншого, пропозиції:

а) вимагати від КМДА завершення виконання рішення Київміськради від 26.04.07 №453/1114 про перейменування в Києві вулиці Мойсея Урицького на вулицю митрополита УАПЦ Василя Липківського;

б) ініціювати підготовку до публікації творів і праць митрополита УАПЦ Василя Липківського та наукових розвідок, присвячених його життю, церковній діяльності та богословсько-історичній спадщині;

в) підтримати клопотання перед Укрпоштою та Нацбанком України щодо випуску пам'ятної монети, конверту та поштової марки у березні 2014 р. з нагоди 150-ої річниці з дня народження митрополита УАПЦ Василя Липківського.

УМОВИ УЧАСТІ В КОНФЕРЕНЦІЇ

Бажаючи взяти участь у роботі конференції просимо завчасно надіслати текст виступу з метою публікації у збірнику матеріалів конференції (до 4 жовтня 2012 р.) на адресу:

Київська православна богословська академія Української Православної Церкви Київського Патріархату, вул. Трьохсвятительська, 6-А, м. Київ, 01601 протоієрею Віталію Клосу.

Тел. (044) 278-89-53; моб. (066) 350-71-29. E-mail: vita1108@ukr.net

Примітка: статті, присвячені темі круглого столу, буде опубліковано у збірнику в тематичному розділі, де будуть зібрані статті з церковної історії новітньої доби.

Видання матеріалів конференції передбачається до початку її роботи

Вимоги:

Доповіді просимо надсилати на диску в текстовому редакторі Microsoft Word, гарнітура – Times New Roman, 14 кеглем з інтервалом 1, 5; обсяг 7–12 сторінок (разом з бібліографією); у тексті не має бути примусових переносів; Контрольний роздрук файлу подати в одному примірнику; Статтю викласти в такій послідовності: у правому верхньому куті – ім'я та прізвище автора, науковий ступінь, посада, повна назва навчального (наукового) закладу; нижче по центру – назва статті; На початку статті вмістити анотацію українською мовою (4-5 рядків курсивом) та ключові слова (курсивом); Посилання на літературу повинні бути оформлені у вигляді звичайних наскрізних виносок, поданих у кінці тексту статті (без квадратних дужок); Бібліографічний опис подається згідно з вимогами ВАК України; Таблиці та інші ілюстрації до статті подаються лише (за необхідності) у якісному виконанні; Текст і супровідні матеріали мають бути відредаговані і перевірені, а прізвища та інші власні назви, а також терміни мають бути звірені й уніфіковані. Бажано уникати аббревіатур, а в разі потреби – розшифровувати їх. Редакційна колегія не несе відповідальності за науковий зміст статей та допущені авторами помилки і залишає за собою право відхилення матеріалів з виразними редакційно-стилістичними огріхами та тих, що надійшли пізніше визначеного терміну; До статті треба додати рецензію доктора наук чи кандидата наук за обраною тематикою (аспіранти також додають рекомендацію наукового керівника).

Окремо просимо подати короткі відомості про автора прізвище, ім'я та по батькові, науковий ступінь, вчене звання, назву навчального (наукового) закладу, який представляєте, адресу, телефон, факс, E-mail

Оргкомітет зобов'язується своєчасно повідомити потенційних учасників про результати розгляду заявок і матеріалів

Голова оргкомітету, ЕПІФАНІЙ (ДУМЕНКО), архієпископ Переяслав-Хмельницький і Бориспільський ректор Київської православної богословської академії

• АДРЕСИ ДОБРОТИ

УКРАЇНКА З США АЛЛА ЧЕРНИЙ ПОДАРУВАЛА СИРОТАМ ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ШКАРПЕТКИ

Вже не один рік редакція нашого щомісячника „Бористен» та його релігійного додатку „Наша Церква - Київський Патріархат» стала таким собі містечком благодійної допомоги з боку української діаспори США та Канади Дніпропетровському обласному дитячому будинку для ді-

тей з вродженими та придбаними фізичними вадами. За цей час зроблено вже чимало для добра обділених долею дітей.

Нещодавно редакція нашого бюлетеня доручила шкарпетки від пані Алли Черний з США. Ці дарунки дуже важливі для обділених

долею дітей. Адже чимало з них мають вроджені каліцтва ніг й шкарпетки особливий елемент їх вбрання Своім добродійним вчинком - ми певні пані Черний заохотить й інших щирих людей для допомоги нещасним сиротам.

Блас. Інформ.

Олег ЧОРНОГУЗ

“3 ЛИПНЯ - ДЕНЬ ПРОДАЖНОСТІ І ГАНЬБИ”

Олег ЧОРНОГУЗ, письменник, заслужений діяч мистецтв, для Волі народу.

Я вас вітаю, Вікторе Федоровичу! Запам'ятайте цю дату. Про всяк випадок: 3 липня 2012 року - це день продажності і ганьби. Це день, коли ви повернули Російській імперії її вчорашню колонію під іменем України.

Україна 20 років спиналася на дитячі ніжки, тікаючи від колоніальної темряви. Вона до свого 24 серпня 1991 року йшла століттями через Сибірські концтабори, московські імперські в'язниці, розстріли, штучні голодомори. Ще вчора Україна як держава відрізнялася від усіх колоній тим, що вона мала свою державну мову, як мають її усі повноцінні держави. Сьогодні ви розстріляли цю державу. Ви і ваш прихвостень Литвин, який від нині не потрібний Україні. Не потрібний, як кожний зрадник типу Колісниченка.

Я вас, Віктора Федоровичу, так навіть не звинувачую, як цих останніх у нашій державі. Ви не українець, ви ніколи не жили Україною. Ви жили, як і всі ваші шлунколюби, тільки з України. І тому я вам не дивуюся. Вам хіба що послідувавеш. Бо від 3 липня 2012 року ви увійшли в українську історію (бо я вірю, що Україна всеодно відродиться, незважаючи на ваших єфремових, акімових, ківалових) не як об'єднувач держави, а як її гробокопач.

А Україна відродиться. Не може не відродитися. Прийде нове покоління. Прийдуть младаукраїнці, як у Чехію свого часу прийшли младачехи. І саме вони скинуть з себе тавро колоніального рабства, бо вони вже народилися у вільній країні. Ви уже їх не скинете. Не допоможуть вам і московські генерали, що на українських постах. Не скинете, як і мені, українському письменнику, не закриєте рота. Хіба що за допомогою маузера, як це вміють робити „старші політичні брати”.

Судячи з того, що роблять ваші аморальні бандити (бо так підступно, як чинять ваші кишенькові парламентарі) чинять тільки на своїх сходках злодії в законі. Вони вчора, 3 липня, продемонстрували всій Україні свій злочинсько-бандитський стиль. Цей антинародний, антиконституційний закон прийняли в стилі донецьких пацанів. Вони вчора продемонстрували свою неповагу до того народу, поміж якого живуть. Якого вони підступно обдурили і зрадили, подаючи зраду за благо, а підступність - за честь.

Ви, Вікторе Федоровичу, для виду, про людське око, відвідуєте церкву. Чому я так кажу, бо у вас і у вашої підступної команди - нічого святого. Нічого навіть елементарного, щоб називалося людськими чеснотами.

А ще, ходячи чи відвідуючи церкву, ви мали б знати відому біблейську легенду, яка насправді є страшною правдою. Я маю на увазі легенду про Вавилонську вежу. Я нагадаю вам дещо про неї. Адже ані єфремови, ані колісниченки, ані бондаренки, ані ківалови вам про неї не розкажуть. Розповіді її вам я.

Ця притча, чи легенда зводиться до того, що такі підступні „сміливіці”, як ваша бандитська, антиукраїнська, антидержавна команда, захотіли збудувати високу вежу, щоб добратися до самого Господа Бога. Фундамент цієї вежі заклали на одному з найродючіших місць планети - у Вавилоні. Земля там, як і в Україні, було багата і щедра. Люди на тій землі жили майже так, як нині всі донецькі (і не тільки донецькі) олігархи. Багатство, як відомо, дає незалежність не лише державі, а й істоті. Незалежність і, відповідно, самостійність. Але й короткозорість. У даному конкретному випадку я маю на

увазі психологічний стан душі незалежного багатія чи бандита. У народі такий психологічний стан називається “йому все по барабану”. От саме так нині діє ваша команда: їм все по барабану. Дещо під впливом Російської Федерації і її керівництва. Дещо від шустерів і табачників. А в декого - від елементарної відсутності тверезості й честі - риси які вони поміняли на продажність і цинічне безстидство.

Сьогодні свої і чужі нав'язують думку, що Помаранчева революція, мовляв, нічого нікому не дала. Але ви знаєте, що це не так. Далеко не так! Бо саме Помаранчевої революції у себе найбільше боїться Кремль. Боїться цього й ви. Кремль - вогненний колір гасить дубинкою. Ви намагатиметеся завтра робити те саме, наслідуючи Москву. Але ще Леонід Кучма чи не увесь світ переконав, що Україна - не Росія. І це правда, Вікторе Федоровичу. Тому ще є час вам схаменутися. Сказати, що вам з колісниченками і бондаренками - не по дорозі. Про ківалових я мовчу. Такі люди взагалі не варті уваги і поваги.

Під вашим керівництвом, Вікторе Федоровичу, такі боягузи, злочинці і пристосованці - коритники, як Литвин, створили в країні не передбачувану ситуацію. Вона дуже скидається на ту, що творилося в ті далекі роки у Вавилоні. Після такого необдуманого вчинку Господь не на жарт розгнівався на тих, хто гадав, що взяв Бога за бороду, чи бика за роги. Тепер може дуже розгніватися не на жарт і український народ, який ви маєте за без'язике бидло.

Ви завтра так само, як коліс у Вавилоні, створите і в Україні неспокій і безлад. Ви вже його створили. Народ вам цього ніколи не вибачить. Бог, якщо ви цього не знаєте, то я нагадаю, примусив будівничих вежі розмовляти різними мовами. Те, що сьогодні вчинив підпорядкований вам парламент, а голова Верховної Ради, зрадивши елементарні принципи, виніс цей необдуманий законопроект на сесію, прирівнюється до вавилонської реальності. У Вавилоні після такого Божого покарання, самозакохані дурні, перестали розуміти один одного: усі говорили різними мовами і та вежа залишилася так і недобудованою. Чи не для цього ви прийшли на президентську посаду, що так вчинити з Україною?

Идучи на вибори, ви у своїй передвиборній програмі обіцяли об'єднати країну, в якій корінне населення - українці і вони складають 77 відсотків. Сьогодні ви роз'єднали Україну: грубо, по-жлобські, розрубавши її навпіл сокирою. Ви примусили сьогодні розійтися в різні боки російськомовних і україномовних. Вони посяли ненависть між людьми, які до цього дикого і необдуманого закону поважали один одного. Вчора мені зателефонував мій друг - росіянин, який розмовляв російською мовою і шанував мою країну, бо вона стала і його країною. Він своїх дітей разом з моїми послав вчитися в українській школі, аби вони не виростили азаровими. Вчора вони дружили. Дружили і ми. А що ж ви створили сьогодні? Сьогодні ви цього росіянина в моїй і його країні зробили моїм окупантом. Ви розділили наших дітей. Він і його діти не хотіли цього окупаційного і підярмленого розподілу. Цього захотіли ваші кремлівські заїжджі і наші доморожені батуринські носи і пушкарі-колісниченки-литвини і їм подібні шлунколюби і м'ясоїдо - коритники.

Росіянин, чесний росіянин, що живе в Україні, цього закону не хотів і, судячи по багатьох відгуках, не хоче. Він, росіянин, стверджує, що він живе в Україні і розуміє, що тут має бути

єдина державна мова - українська. Він знає, що йому ніхто ані вдома, ані на вулиці не забороняв і не забороняє розмовляти російською, як єврею - єврейською.

До речі, за євреїв. Останні, будуючи державу Ізраїль, воскресили свою мертву мову і зробили її живою. Ви, Вікторе Федоровичу, зі своїми чечетовими і єфремовими, вбили живу українську мову українського народу і зробили її 3 липня 2012 року мертвою. Ви цим законом КаКа не захистили ані караїмську, ані гагаузьку мови. Ви просто ці мови розстріляли на марші. На марші, йдучи в лоно імперії і перетворюючи себе з українського президента в малоросійського губернатора „Ожного края”.

Чим хвалиться проімперський диригент парламенту Чечетов, за яким давно в'язниця плаче: „Мы их (це треба розуміти - усіх українців) развели, как котят”. Підступно, підло. Ось доблесть ваших лицарів із широкого шляху. А найганьбніший еталон сучасного зрадництва - Калесніченко, плюнувши в обличчя рідної матері, назвав її мову, «отрижкою». До якої виргібної ями треба опуститися, щоб так сказати про народ, який його породив, а він його так зневажив?!

Бог є на небі, як український народ на землі, і цього вам уже ніхто ніколи не вибачить і не забуде, якщо ви тільки не накладе вето на цю ганьбу і підпишетеся під цією ганьбою. Підпишетеся під цією ганьбою, підтримуючи всю колоніально-окупаційну масу. Цей завезений в Україну колоніальний прошарок, що нині постав і поставив собі за мету, знову перетворити Україну в колонію, а українців, у її рабів, доконає в першу чергу себе, а не нас, українців. А разом з ними і вас викине на смітник історії, Вікторе Федоровичу. Даремно я сподівався, що ви людина, не українець за походженням, станете, як швед Маннергейм, сином цього народу, який вас обрав на таку історичну посаду. Ви не виправдали його ані надій, ані сподівань. У вас ще є шанс, але чи ви наважитесь на нього, постійно дивлячись із Межигір'я на світ, а перед вашими очима постійно маячать Кремлівські дороговкази.

Вам минулися харківські угоди і ви отримали від Москви облизня. Цього разу, Вікторе Федоровичу, ви також отримаєте не орден за заслуги перед Кремлем. А якщо й навіть отримаете, як автори закону КаКа, то вам цей московський номер не пройде. Нове покоління уже народилося в Європі, а не в Азії. Це покоління, на велике своє щастя, не знало, що таке „братні московські обійми” і воно не хоче їх знати. Так що даремні ваші потуги.

До 3 липня, я так гадаю, у вас ще відвідували якісь сні. Можливо, серед них і рожеві. Скажімо, під час футбольних європейських баталій. Від 3 липня вас відвідуватимуть жахи.

Українська мова не вмере. Її не вбили ані жандарми, ані царі, ані імператори, ані генсеки, і ви її, Вікторе Федоровичу, зі своїми блудолизами не доб'єте. Ви сьогодні на Конституцію України разом з Литвином поклали гадючі яйця. Завтра з них можливо, й виплутяться гадюченята. Та чи та отрута, яку ви впили в переповнену чашу брехні, не обернеться проти вас обох у першу чергу? Не забудеться ця ганьба і продажність вам, як не забудеться підступність і лакейська усмішка Литвина під час його кавалерійської операції у парламенті. Сьогодні він уже не на коні. А завтра, я певний, опиниться під конем.

У вас же, Вікторе Федоровичу, є ще шанс утриматися в президентському сідлі. Хоча б один термін. Бо це відно ще у ваших руках. Литвин його підрізав вчора своїми руками і вилетів з коня. Невже і ви полетите в слід за ним?!

Олег ЧОРНОГУЗ, письменник, заслужений діяч мистецтв.

Преблагий Бог сьогодні наділив нас великими дарами, які важко вимовити словами. Тому усі разом радіймо, і з радістю славимо нашого Бога. Святий Дух нас звільнив з неволі та покликав до свободи. З цього джерела походять пророцтва, милості зцілення і все інше від Нього.

Святий Іоанн Золотоустий

В ДЕНЬ СВЯТОЇ ТРОЙЦІ МИ ЗГАДУЄМО ЗІШЕСТЯ НА АПОСТОЛІВ СВЯТОГО ДУХА, ЯКИЙ ВІЧНО ПЕРЕБУВАЄ В ЦЕРКВІ ХРИСТОВІЙ

На п'ятдесятій день після Великодня євреї згадували вручення Мойсею на Синаї скрижалей Завіту, учні ж Господа, що зібралися в Єрусалимі навколо Апостолів та Матері Божої, чекали приходу «іншого Утішителя», як повелівав їм Господь перед Вознесінням.

У день, коли Мойсей дав закон, Ісус Христос послав їм Духа Святого: «І раптом зчинився шум із неба, ніби буря раптово зірвалася, і переповнила увесь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язики поділені, немов би вогненні, та й спочив на кожному з них по одному. Усі ж вони сповнилися Духом Святим, і почали говорити іншими мовами».

На свято до Єрусалима збиралося багато людей з різних країн. Почувши цей шум, збігся народ і збентежились люди, оскільки кожен почув Апостолів, які говорили різними мовами, і питали: «Хіба не всі вони галилеяни?». Люди вирішили, що ті п'яні, але Апостол Петро сказав, що це не сп'яніння, а передечене пророком Іоїлем: «...Говорить Господь, Я виллю від Духа Свого на всяку плоть». І Петро прославляв Ім'я Ісуса Назарянина, якого «ви руками беззаконними розпіяли, але Бог Воскресив Його, чому ми всі свідки. Отож Він, прийнявши обітницю Духа Святого від Отця, то й злив оте, що ви нині бачите і чуєте... Покайтеся, і нехай охреститься кожен із вас в ім'я Ісуса Христа для відпущення гріхів – і Дар Духа Святого приймете. Бо для вас ця обітниця, і для дітей ваших, і для всіх, що далеко знаходяться...».

Після Різдва і Воскресіння Христового це свято належить до найбільших свят церковного року. Святковий день Святої Трійці називається П'ятидесятницею тому, що зішестя Святого Духа на Апостолів сталося в п'ятдесятій день після Воскресіння Христового.

Це свято містить в собі подвійне торжество: і в славу Пресвятої Трійці, і в славу Пресвятого Духа, Який видимо зійшов на Апостолів і скрипив новий вічний завіт Бога з людьми. Перший день П'ятидесятниці, тобто неділя, Церква присвячує переважно в славу Пресвятої Трійці; і цей день в народі називається Трійцею, а другий, тобто понеділок – в славу Духа Пресвятого, і називається Духовим днем.

Зішестя Святого Духа це – наче вінець і завершенням викупительного подвигу Сина Божого. Тому і саме це свято є достойним і радісним завершенням церковних торжеств на честь і славу Воскреслого Господа. Адже в дні Зішестя Святого Духа народжується Христова Церква. І Дух Святий провадить, просвічує, освячує і зберігає її.

На це свято прийнято прикрашати храм і свої оселі гілками з дерев та квітами, на знак того, що у ті часи, коли був даний Божий Закон, вся природа красувалася в зелені. Звідси ще одна назва П'ятидесятниці – Зелени Свята. Адже квіти й зелень дерев є ознакою життя і тому стали вони символом життєдайного Святого Духа. Як природа навесні оновлюється зеленню і квітами, так і свята Церква та її діти-християни оновлюються силою Духа Святого.

Трійця – Бог Єдиний, джерело любові та духовної сили

– Владико Євстратію, свято Трійці це називають П'ятидесятницею. Відомо, що П'ятидесятниця – це юдейське свято Шавуот. Якого значення воно набуло для християн в новозавітні часи?

– Свято Трійці це називається П'ятидесятницею тому, що воно святкується на п'ятидесятій день після Воскресіння Христового. Воно пов'язане із старозавітним юдейським святом, так само, як і новозавітна Пасха пов'язана із Пасхою старозавітною. Бо у п'ятидесятій день після виходу народу ізраїльського із Єгипту, Бог на горі Синаї дарував людям Закон. І так само в п'ятидесятій день після Воскресіння Христового сталося народження Церкви. Тому цей день, день Святої Трійці, день п'ятидесятниці, також називають і днем народження Церкви. Бо в цей день на апостолів, на учнів Христових зійшов Дух Святий, той Дух, сходження Якого обіцяв Христос ще перед Своїми стражданнями в Гефсиманському саду: «Краще для вас буде, коли Я піду до Отця і прийде Утішитель – Дух істини, якого пошлю від Отця». І ось, коли Господь вознісся на небеса, він послав Свого Святого Духа на учнів і апостолів.

– Як свідчить Священне Писання, ученики Христа почали активну проповідь Євангелія тільки після сходження на них Духа Божого, коли утворилася Церква. Тож яка роль відведена Церкві в нашому спасінні?

– У старозавітні часи благодать Божа діяла на людину зовнішньо, а після сходження Святого Духа вона почала діяти з середини, внутрішньо – в самій людській природі. Не просто ззовні допомагати людині бути праведною, але даючи саму силу виконувати Закон Божий, оновлюючи, очищаючи людину від гріхів, зберігаючи її від зла. Для того, щоб проповідувати Слово Боже, мало мати тільки знання, так би мовити, бути підготовленим теоретично. Необхідно також мати ще й внутрішню силу – Дух Божий, який зійшов на учнів у день п'ятидесятниці.

Для того, щоб людина мала можливість до спасіння, Господь сотворив Церкву, бо Церква є тіло Христове. В Священному Писанні сказано, що Христос – Глава Церкви, а всі ми – її тіло. І як звичайне людське тіло єднається плоттю і кров'ю, так само і тіло церковне єднається Плоттю і Кров'ю Христовими. Тими Кров'ю і Плоттю, якими ми причащаємося в таїнстві Євхаристії і через це ми освячуємося – для цього, власне, і потрібна Церква, щоби ми, люди грішні, люди недосконалі, поєднуючись із святим і досконалим Главою Церкви Господом нашим Ісусом Христом, самі набували собі цих якостей: святості, досконалості, довершеності і наближалися тим самим до Нього.

– Чому П'ятидесятниця також називається святом Трійці?

– Цього дня завершилося Божественне одкровення про те, що Бог є Трійчий: Він – Отець, Син і Дух Святий. Не три Боги, а Один у трьох Особах. Одне Божество по природі, але три Іпостасі – Особи.

Дух Святий зійшов на учеників і апостолів у вигляді вогнених язиків, як про це написано в книзі Діянь. Вони почали проповідувати різними мовами так, що багато тих прочан, які прийшли на свято до Єрусалиму з різних країв землі, почули проповідь Євангелія мовою тієї місцевості, з якої вони були. Це чудо Господь зробив для того, щоб апостоли могли швидше донести Благую Вість до жителів різних країв землі.

Одкровення про Святу Трійцю є також підтвердженням того, що християнське вчення має Божественне походження. Бо вчення про те, що Бог Один, але в Трьох Особах, є вченням таємничим, містичним, таким, яке відкривається не через логічні побудови, а через віру. Бо людина не може пояснити цього і навести якісь звичайні логічні аналогії. Але тільки, коли людина очищає своє серце, вона вірою, за словами Господніми – «Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать», – починає розуміти це містичне вчення. І тому, що воно незрозуміле звичайному людському розуму, відповідно розум і не міг би вигадати його – воно є Божественне.

Вчення про Трійцю тісно пов'язане із вченням про те, що Бог є любов. Властивість любові – мати об'єкт, на який ця любов виливається, бо якщо немає об'єкту, немає кого любити, тоді немає й самої любові. І відповідно, якщо ми кажемо, що Бог є любов, як записано про це у Священному Писанні, то з необхідністю маємо говорити і про те, що Бог є Трійця. Бо якщо Він є любов, то Він має любити когось. А кого Він буде любити, якщо буде в Одній Особі. Світ? Але ж тоді Бог стає залежним від світу, а світ є творінням. А ми знаємо, що Бог є самодостатнім, він має джерело Свого буття у Самому Собі. Тому ця любов має бути в Ньому внутрішня, відповідно ця любов – між особами Пресвятої Трійці. А любов до світу – це вже ознака вияву цієї любові, бо любов не може замикатися сама в собі – вона прагне благодіяння.

Це велике, радісне й багатогранне свято: Свято П'ятидесятниці, День Святої Трійці, День народження Церкви. В цей день ми святкуємо і завершення Божественного одкровення про Бога як про Святу Трійцю. Також цього дня ми впевнюємося в тому, що Бог є дійсно любов, що Він все зробив для нашого спасіння. І тепер від кожного з нас залежить, чи приймаємо ми ці великі дари, чи готові ми ці можливості, що дав нам Господь, використати для спасіння повною мірою у своєму повсякденному житті, щоби досягнути Царства Небесного, до якого кличе Він кожного з нас через Євангеліє, через Свою Церкву.

Господь, як люблячий Отець з відомої притчі про блудного сина, стоячи на дорозі, виглядає нас, як Своїх улюблених дітей і чекає, коли ж ми повернемося з далекої країни, де ми, на жаль, часто марнуємо своє життя і таланти – все те, що Він дав нам у великій кількості для того, щоб ми мали все необхідне для нашого спасіння.

З єпископом Євстратієм розмовляв Олександр КОЗЛОВСЬКИЙ, «Українформ»

Йосиф СІРКА

ЗНОВ КОМУНІСТАМ ВДАЛАСЯ ЗМОВА

На цей раз змова відбулася в українському законодавчому органі, де комуніст підступно, поза увагу голови ВР України, «протягнув» тзв. Закон про мови. Цей закон і спосіб його прийняття занепокоїв деяких російськомовних українців, які бачать, що закон цей служити має проти української держави.

«Я русский, но мне стыдно, что делают эти отморозки» (Відгук в коментарях на УП, 4.7.12) Це не одинокий противник цього закону серед російськомовних, дехто навіть заговорив українською, щоб довести свою полярність до країни, де вони живуть.

Може російськомовні українці будуть прикладом для україномовних? На сторінках BBC з 5.7.12 під заголовком «Українські музиканти про мовний закон» поміщено погляд Каші Сальцової (Олександрі Кольцової – журналістки, продюсера, співачки, учасниці гурту «Крихітка»): «Тобто мовний закон – зручний привід відволікти увагу громадськості від справжніх проблем. Я скажу те, чого від мене всі чекають – я представник російськомовного населення, я з російськомовної родини. Мої російськомовні права ніколи в житті тут не утискалися. Це фарс та інсценізація.»

Отже, серед російськомовних є люди, які бачать брудну політику окупаційного режиму. Шкода, що серед україномовних так багато байдужих до політики взагалі, бо йдеться не тільки про закон, який ухвалили незаконно, але й з порушенням процедури, про що свідчить стенограма ВР. Спочатку перекручено було поняття коаліції, потім задля зручності почали перекручувати регламент у ВР, потім підкупом створили некоаліційну більшість (коаліціанти Партії регіонів та комуністи більшої не мали й не мають із воїх членів), потім тою більшістю поміняли Конституцію, а потім більшість перетворилася на картки, які беруть участь у голосуванні і без депутатів – одним словом – спотворено найвищий законодавчий орган. Ділки від Партії регіонів стали диригентами карткової гри і так «вирішують» важливі питання для країни, що й продемонстрували вже не раз у ВР України.

На «Майдані» 3 липня 2012 р. було поміщене повідомлення: «нахабно, з порушенням регламенту, Конституції, всіх норм депутатської етики, віроломно, по-зłodийському було прийнято тзв. закон про мови» (Майдан. 3.7.12). Тобто, за всіма ознаками – заколот! Проживаючи у цивілізованій країні, на-

віть важко собі уявити, що таке хамство може відбуватися у стінах парламенту.

У «Словнику української мови» 1975 р. на стор. 71 під гаслом Парламент зазначено: 1. Законодавчий орган буржуазної держави, побудований повністю або частково на виборних засадах. (Річард:) А в чім, по-вашому, громадська воля? (Кемпбл:) А в тім, що ні король, ні парламент ламать не сміє присуду громади (Л.Українка)». Це писали ще за повної влади комуністів, коли країна не була «буржуазною», а зараз комуністи з «буржуазною» Партією регіонів не звертають навіть увагу на слова Лесі Українки, що ніхто не може «ламати присуду громади»!

Справа в тому, що комуністи завжди дотримувалися тактики і стратегії, що навіть буржуазні демократичні інституції можна і потрібно використовувати у своїх цілях. Події у ВР України, пов'язані з прийняттям тзв. закону про мови довели, що комуністи разом з грошовою партією можуть просунути будь-який закон і спрофанувати таку стару демократичну установу як парламент! Тзв. закон та спосіб його ухвалення – не мають нічого спільного ані з парламентаризмом, ані з демократією взагалі – події нагадують часи недалекого минулого, коли комуністи ухвалювали, що хотіли.

Саме слово парламент походить від французького *parler* розмовляти, а як інституція виник у Великобританії, щоб зменшити владу короля. Тобто на початку він був лише групою людей, які представляли інтереси народу. З часом парламентська форма правління поширилася по планеті і визнана як демократична форма правління.

В Україні були свої традиції демократизму – віча, а за козацької доби вибори гетьманів, отаманів були іншою формою «присуду громади». З приходом до влади комуністів усякий вибір був припинений, а «диктатура пролетаріату», якою комуністи так прославились, не давала право вибору, але запровадила правило ухвалення своїх висуванців у тзв. Ради, які не «раділись», а виконували постанови і програми одинокої партії – тобто, короля тут замінила комуністична партія.

З розвалом комуністичної імперії, на жаль, не розвалилася система, бо нікого за злочини проти людяности не засудили, ніякий комуніст не поніс покарання за десятки мільйонів жертв комуністичної диктатури. Навпаки, саме представник цих комуністів (Мартинюк) 3-ого липня н.р. скорис-

тався відсутністю голови парламенту В.Литвина, підступно й з порушенням процедури, просунув тзв. Закон на голосування, щоб «оформити» заколот, який вже був заготовлений ідеологічним ворогом (партією буржуїв і експлуататорів – мовою комуністів).

Ми звикли говорити про заколоті військові, але комуністи у спілці з олігархами запровадили «новітні методи» боротьби з народом, з нацією, за рахунок якої вони дуже не покомуністичному живуть. Вони довели, що захищають не інтереси народу, але імперські амбіції великого сусіда. До тзв. більшості у ВР України входять лише дві партії, які, згідно з Конституцією могли творити коаліцію, а решта тзв. більшості куплені тушки, які не представляють партії від яких вони за гроші перейшли до більшості. Чомусь люди забули, що тушки не повинні брати участь взагалі у ВР, бо ж вони за грошей вийшли із партій, по списку яких потрапили до недоторканих! Можна б сказати, що незаконні депутати творять неконституційні закони!

Ще 21 червня 2012 р. на «Майдані-Захід» Стефан Романів у статті «Двомовність, тримовність і Державна мова в нормальних державах. Головне – не мовчати» дуже зрозумілою мовою довів безглуздість пропонованого закону, який спрямований не на збереження етнічних мов, а на їхню ліквідацію, включно з державною українською. Він звернув увагу також на долю української й інших мов у Росії. На жаль представники п'ятої колони не читають – вони засліплені ідеєю «єдиної, неделимої», чим знов відвертають увагу громадськості від таких важливих проблем як права людини в Україні, про що свідчить рішення Європейського суду з прав людини у Люксембурзі щодо незаконно арештованого і судженого Луценка.

Тому чітко вимальовується картина – не мова, а різні економіні, соціальні проблеми спонукають стратегів ПР і комуністів на злочинні дії проти держави й народу. Олександр Северин у статті «Характері дурнів» (Майдан, 5.7.12) висловлює припущення ще більш підступного сценарію, який спрямований на знищення не тільки незалежності, але й цілісності країни.

Саме до цього сценарію вписується і міністр оборони від Партії регіонів Саламатін, який вирішив ліквідувати збройні сили України, а на їхнє місце запровадити в казармах свинарники, корівники, птахоферми і т.п.?! І це в країні, яка славиться на увесь світ будівництвом ракет, яка є одним з найбільших продуцентів високоякісної військової техніки, включно з першокласними танками та чудовими літаками!

Дмитро Менделєєв у статті «Бойові

свині Саламатіна» (Дзеркало тижня, номер 23, 22.6.2012) дуже детально і компетентно виклав плани міністра оборони Саламатіна, який хоче перетворити збройні сили на сільськогосподарський промисловий комплекс. Невідомо лишень, чи запровадять і нові військові ранги на зразок – генерал-свинопас, генерал-рогатник, адмірал-риболов, генерал-яйцевод і т.п..

Якщо тзв. більшості вдався заколот щодо закону про мови, то треба сподіватися, що незабаром зі своїми пропозиціями перед тзв. ВР України по'явиться проєкт закону Саламатіна про «бойові свині», які можуть зміцнити «стабільний режим» партії олігархів і комуністів.

Прибічники російської мови в Україні раніше покликалися на «двомовну» Канаду, але вони знали лише, що тут є дві державні, але не знали, що тут є 10 провінцій і 3 території. Колишні колонії франкомовна та англкомовна Горішня Канада та Нижня Канада (Upper Canada і Lower Canada) 1840 р. об'єдналися і це тривало до 1867 р., коли була здійснена Конфедерація. В Канаді панує не тільки взаємоповага між цими двома мовами, але й повага до всякої мови, тому ескімоси, чи індіанці мають також можливість вивчати свою мову. І саме це забувають представники п'ятої колони, які не тільки не поважають мову титульної нації України, але й заперечують її.

Під сучасну пору в Канаді, крім провінції Квебек, державною є англій-

ська, а в провінції Нью Браунсвік (New Brunswick) вживають обидві мови.

Гадаю, що у світі нема такої кількості суботних шкіл, церковних та різних суспільних організацій, які б надавали такі можливості для плекання свого, традиційного, як це бачимо в Канаді. Канадський парламент є найкращим доказом інтеграції різних національностей в Канаді, які, в залежності в якій провінції живуть, вживають офіційно ту, чи іншу мову, а вдома розмовляють своєю. Тут виходять численні газети найрізноманітнішими мовами, телебачення має години у тих, чи інших мовах, але коли грає канадська гокейна команда, чи виступають спортсменів Канади, то вболівають за Канаду і чорні, і білі, і жові і любого кольору – їм не перешкоджає, що офіційно вони вживають англійську, чи французьку. Зрештою, ідея запровадити мову - сусідньої держави у себе, могла появитися лише у хворих головах, бо, якщо вже говорити про перспективну мову, то слід запровадити, як обов'язкову, китайську, бо ж саме вона незабаром запанує не тільки в Сибірі, але й перед Уралом!

Бути байдужим до заколоту у ВР – це відмова нормальному розвитку майбутніх поколінь, це зрада пама'яті предків, це руйнування «моєї хати скраю». Справа нашої мови це не тільки справа громадян в Україні, це також справа усієї нашої діаспори, яка вже друге століття в Канаді, в США, в Аргентині, в Бразилії зуміла зберегти

свою мову, свою церкву, свою культуру. Невже ж якісь там табачники, ківалови, колесніченки, чечетови, мартинюки, ефремови та їм подібні яничари виявляться сильнішими за ідеї нашого генія Т.Шевченка, який вже близько 200 років тому закликав: Борітеся – поборе!

Невже ж Українська Повстанська Армія боролася за те, щоб сьогодні Україною правили залишки комуністичних тиранів у спілці з новими кровопивцями (як звали комуністи колись своїх теперішніх союзників) українського народу.

Історія вже довела, що коли РАЗОМ НАС БАГАТО – ми перемаємо!

Темношкірі американці у боротьбі за рівноправність мали пісню «Коліть ми такі перемаємо» (We shall overcome one day), з якою боролися проти расизму за свої права. Незважаючи на те, що українці вже раніше від пригноблених чорних мали свою пісню «Не пора, не пора...», все ж слід приглянутись до пісні чорних американців, яка дала нагоду навіть стати президентом США. Може колись і в Україні буде український президент, якому буде не байдужа доля народу, доля мови, доля країни, який не буде служити чужим, але українській Україні. Тому пісня чорних американців наводить оптимізм і спонукає нас до активності, до протесту проти сваволі п'ятої колони в Україні.

Торонто, 6.7.2012 р.

• АДРЕСИ ДОБРОТИ

РОДИНА МАРУСИ ТА ІВАНА ГНИП З США ЗРОБИЛИ ДОБРЕ ДІЛО ДЛЯ СИРИТ У СІЧЕСЛАВІ

Дніпропетровський обласний дитячий будинок для дітей з вродженими і придбаними вадами фінансується нині державою хіба-що на половину від потрібного. Зарплатня персоналу, харчування сирит, оплати комунальних послуг, медичні препарати – ось на що в основному вистачає бюджетних коштів. Тому так важлива для обідених долею дітей допомога людей не байдужих, з правдиво християнською настановою.

Вже не один рік редакція бюлетеня „Наша Церква – Київський Патріархат” є таким собі містечком благодійної допомоги з боку української діаспори США та Канади Дніпропетровському обласному дитячому будинку для дітей з вродженими та придбаними фізичними вадами. За цей час зроблено вже чимало на добро обділених долею дітей. Адаже ми постійно намагаємося

інформувати добродійців про найбільш необхідне для січеславських сирит-калік. І серед тих хто роками допомагає нашому виданню і потребує в Україні правдиві українці з Каліфорнії добродії Маруся та Іван Гнип. Ці щирі й милі люди у різний спосіб прагнуть прислужити рідній землі. Не порахувати усі добрі справи, котрі вони започаткували в отчому краї. І ось одна з останніх добродійних акцій, котру було здійснено завдяки родині Гнип. Завдяки жертовності українців з США до сиритинцю редакція доручила аж три реабілітаційних тренажери: для силових вправ, реабілітаційний та

загального фізіотерапевтичного призначення.

Ці подарунки надзвичайно цінні для цього соціального закладу. Адаже вони сприятимуть більш ефективній реабілітації вихованців сиритинцю з опорно – рухливими вадами.

Не може не викликати душевного щему й той факт, що підтримка надійшла так далеко.

Нехай гарно працюється і святкується цим щедрим на добро людям!

Влас. інформ.

Такі діти потребують особливої уваги та опіки

Інтерв'ю з Патріархом Філаретом

ПРО ЦЕРКВУ, ПОЛІТИКУ, ГРОШІ, ЄВРО 2012 І НАЙБІЛЬШУ ПРОБЛЕМУ УКРАЇНЦІВ

- Відносини з іншими православними і не православними християнськими Церквами в нас, можна сказати, добрі. Свідченням того, що у нас ці стосунки добрі, є наша (ВРЦіРО)поїздка в Канаду і США. Ми там представляли релігійну Україну як єдине ціле. І чому нас запросили туди? Тому, що це унікальне явище, що різні християнські Церкви і релігії не тільки співіснують, а й співпрацюють. Наша співпраця полягає в тому, що ми разом відстоюємо загальнолюдські моральні цінності. А для сучасного світу це дуже важливо. Коли навіть християнська, європейська цивілізація в моральному відношенні поступово понижується. І тому наша співпраця подає приклад. Крім того, ми вже вступаємо у глобалізований світ. У цьому світі виникає питання, чи можуть у цьому глобалізованому світі зберігатися різні мови, культури і релігії. І Україна показує, що можуть не тільки співіснувати, а й співпрацювати. У нас особливо добрі стосунки з УГКЦ, РКЦ, свідченням чого є сьогодні присутність на нашому православному богослужінні єпископа РКЦ Маркіяна, з протестантськими церквами і, навіть, з УПЦ МП.

Тому що раніше у нас були дуже напружені стосунки, а зараз вони покращуються. Була спроба, коли Віктор Федорович став президентом, то були спроби Київський Патріархат якщо не знищити, то обмежити його діяльність, але побачили, що УПЦ КП на сьогодні настільки велика, що її зараз знищити взагалі неможливо. Один вчений-політолог сказав, що Київський Патріархат буде існувати при будь-якому президенті і, навіть, якщо, не дай Боже, війна трапиться, то і вона не знищить КП, тому, що він, на сьогодні, за кількістю вірних, тих українців, що підтримують нас, є найбільшим, хоча, порівняно з МП, має набагато менше парафій. Що стосується інших Православних Церков, то в нас є з багатьма з них контакти. Поки що як автокефальну церкву КП вони не визнали, але це не значить, що і не визнають. Як вони самі кажуть, потерпіть, все буде. Та ми і самі знаємо, що буде

визнання, тому що не можна не визнати таку велику у світовому православ'ї церкву, яка за кількістю вірних є другою за кількістю вірних, після РПЦ. Тому нас зараз не турбує питання визнання. Нас турбує, перш за все, питання зростання КП, а він зростає, бо ми говорили, що він має 14.5 млн при 9 млн МП, а зараз нам говорять, що вже поза 15 млн. Значить росте, а раз росте, значить наближає час об'єднання всього українського православ'я в помісну православну церкву. Об'єднання обов'язково буде. Чому буде? Тому що є українська держава, а раз вона є, то рано чи пізно, в ній буде єдина православна церква, як і в інших православних державах: Румунії, Сербії, Росії, болгарії, Греції, Грузії. Там є держава і є своя Церква, от і в нас так буде.

Владику, свого часу Ви заявили про підтримку Януковича щодо газозового питання. Пізніше Ви знову висловили про його недоліки в керівництві держави. Як Ви взагалі оцінюєте політичну ситуацію в Україні, на сьогодні, і хто, на Вашу думку, є лідером нації, хто на найближчих виборах може об'єднати народ?

- Справа в тому, що на сьогодні, політична ситуація в Україні дуже складна. Говорити, хто буде лідером, а хто – ні, я не маю ніякого права як Патріарх, тому що Церква відокремлена від держави.

Ми не втручаємось в політику. Але не зважаючи на те, що ми не втручаємось в політичні справи, для нас не байдужа держава Україна. Тому, що український народ – наша паства, переважно православна, і тому доля нашої пасти нас теж турбує і турбує майбутнє України. Ми твердо стоїмо на позиції української державності. І ті політичні сили, які стоять на позиції української державності, незалежності української держави, ми ті сили підтримуємо, а ті політичні сили, які не підтримують українську державу, а хочуть об'єднатися з Росією в єдину державу чи то російську, чи то радянську, чи слов'янську, чи ще якусь, ми такі політичні сили не підтримуємо. Але в той же час в цих складних економічних і політичних умовах, ми утверджуємо в людях віру і надію, що Україна є і буде і ніякі сили супротивні нічого не зможуть зробити.

Ваша Святосте, в Києві створена така громадська організація як «1 грудня», куди ввійшли відомі, авторитетні діячі української інтелігенції, як Євген Свєрстюк, Мирослав Попович, туди також приєднався Глава УГКЦ. Чи запрошували Вас у цю організацію людей і як Ви ставитесь до їхньої діяльності?

- Справа в тому, що це об'єднання виникло з нашої ініціативи. З ініціативи УПЦ КП, УГКЦ і УПЦ МП. Ми запросили тоді цих авторитетних діячів і передали в їхні руки створення цього громадського об'єднання. Це сили, які не належать до тієї чи іншої політичної партії. Вони – українці і вболівають за долю України і тому

об'єдналися на ґрунті захисту українських держави, інтересів, мови і культури. Ось на цих засадах об'єдналися авторитети України. А ми, оці три Церкви, благословляємо, але оскільки Кардинал Любомир (Гузар) не є керівником Церкви, то він теж серед цих авторитетів. З одного боку він представляє Церкву, а з іншого Церкву представляє і верховний Архієпископ Святослав.

Які завдання стоять перед цим об'єднанням? Ну найперше, це захист української держави, це найважливіше, по-друге, всіх інтересів української держави, захист української мови. Це не значить, що в Україні тільки українська мова і більше ніяких. Зараз і російська мова має у нас широке розповсюдження, але сьогодні вже набирають розмах і інші мови, та ж англійська, німецька, тому що починається спілкування з усім світом, а для цього і бізнесменам, підприємцям і фермерам треба знати мову. Тому є потреба в цьому. Тому Україна ніколи не буде проти інших мов, але буде захищати свою державну мову. До цього якраз і покликане оце об'єднання. Так само і для створення помісної Церкви. А ще дуже важливе питання – це питання землі. Сьогодні для України дуже небезпечно продати багату українську землю іноземцям. Тому це об'єднання має намір захищати українську землю, щоб вона хоч і продавалась, але не іноземцям. Щоб українська земля залишилася українською, а не служила і іншим народам.

Сьогодні, у Свято Трійці дуже доцільно вести питання про українську мову, оскільки, як ми знаємо, Дух Святий зійшов на апостолів і вони заговорили різними мовами, в тому числі і українською. Як Ви дивитесь, щоб сьогоднішній день ще вважати днем благословення української мови і, можливо, вшанувати його на церковному рівні?

- Я вважаю, що такого свята української мови Церква не може встановити. Але якщо це потрібно для підтримки української мови, то таким святом є свято Кирила і Мефодія, які вводили слов'янську мову тоді, коли вважалося, що пануючими в Церкві є грецька, латинська і єврейська. А вони слов'янську мову впровадили в Богослужіння. Якщо вони слов'янську в той час впроваджували, то ми тепер українську мову затверджуємо як богослужбову мову, і це правильно, тому що віруючі повинні молитися рідною мовою і розуміти, те про що вони говорять Богу і те, що вони просять.

Ваша Святосте, цьогоріч до ЄВРО 2012 було створено спеціальний образ, на якому зображено Ісуса Христа, який тримає церковний м'яч, а матінка Божа еказує на футбольне поле. Як на вашу думку чи правомірне написання цієї ікони і як православних християн ставитися до єврочемпіонату?

- До цієї ікони я ставлюсь негативно, тому що футбол є пристрасна гра, а Церквою не підтримується все пристрасне. Коли людина втрачає свою свідомість – Церква не підтримує, бо це є пристрасність гріховна. І святі отці завжди виступали проти пристрасних ігор. Хоча апостол Павло порівнював подвиг християнина зі змаганням, але не з божевільям. Тому ікону ми не благословляємо таку, Христа з футболом, і не можна до такої ікони молитися. Пристрасть є пороком, а гра сама по собі – благословляється.

Ваша думка щодо відомої ікони Сталіна, яка знаходиться в Санкт-Петербурзі. Чи є подібні ікони в Київському Патріархаті і чи можливо це?

- Ну, по перше, Сталін увійшов в історію як тиран з ім'ям якого пов'язаний геноцид українського народу. З ім'ям якого пов'язано мільйони жертв тоталітарного режиму. І таку особу прославляти і називати святим – неможливо, бо це означає благословляти таке насильство над людством. Я думаю, що ні українська, ні російська церква не причислять до собору святих ні Сталіна, ні йому подібних. Цього не буде, бо тоді святі повстануть проти цього, не приймуть у свій собор таких «святих».

Ваша святосте, порівняно з президентом часів В. Ющенка, і з президентством В. Януковича на скільки зменшилася кількість запрошень на урочистості глави і духовенства УПЦ КП?

- Президент, Віктор Янукович, ставить рівно до всіх християнських конфесій, і тому на державні заходи запрошуються представники всіх конфесій: і московський, і київський патріархат, і греко-католики, і представники інших релігій. Ми не відчуваємо цього нерівного ставлення. Але в деяких областях дається пріоритет московському патріархату, а київський відстороняється, наприклад: в Харкові на мироприємства державного характеру не запрошувались київський патріархат і греко-католицька церква, але запрошувались московський патріархат та іудеї. Але це виняток. Тому якщо говорити про нерівне ставлення, то таке спостерігається тільки на рівні окремих областей, а на рівні державному – ставлення рівне.

Владико, нещодавно ви брали участь у програмі Шустера. Такі програми мають доцільність, вони щось вирішують, вони щось несуть людям, які Ваші висновки?

- Вони не вирішують, але вони виявляють хто є хто. І ця програма, в якій я брав участь, вона виявила позицію комуністів, і позицію інших політичних діячів, і церковних діячів. Тому я не можу сказати, що вони не корисні, вони показують обличчя кожного. Ви побачили обличчя комуністів, а якби не було цієї програми, то ви б не знали, хто такі комуністи.

В контексті євроінтеграції України і процесів глобалізації. Які виклики православній Церкві?

- Ми йдемо в Європу і треба йти в Європу, тому що Європа цивілізована стоїть

вище, ніж інші держави. Там вищі технології, там соціальне забезпечення краще, там багато що краще. Але це не означає, що там все краще і що ми з Європи повинні брати все, що там є. Ні, ми повинні з Європи брати те, що краще, але не брати поганого. А у нас не все погане. Якщо у нас технології нижчі, і через це ми менш конкурентно спроможні, то зате у нас мораль вище, і церква більш активно впливає духовно на суспільство, ніж у Європі.

А можливо церква протистоїти?

- Зможе. Сказати що вона подолає – не можу, тому, що Господь відкрив, що буде відступлення від християнства, пониження моралі. Христос сказав, що коли я прийду вдруге, то навряд чи знайду віру на землі. Тому то сказати, що Церква все подолає – не можемо, бо Господь сказав, що буде відступлення, але те, що Церква буде боротися проти цього – сказати можемо. І те, що Церква впливає на Європу – наприклад, ми заявимо, що не будемо приймати одностатеві шлюби, ви собі можете, - а ми не будемо. Всеукраїнська рада церков вже заявила, що вона ніколи не прийме одностатеві шлюби навіть якщо ми увійдемо в Європейський союз. Потрібно у них брати добре, а поганого не брати і своє добре їм давати, а погане не брати, в нас і свого поганого достатньо.

Ваша святосте, є така приказка, що соромно бути багатим у країні бідній. Ми пам'ятаємо одіозні приїзди із Москви Патріарха Кирила з дорожними годинниками на дорожніх авто. Ми пам'ятаємо сюжети по телебаченню з приводу авто намісника Києво-Печерської Лаври. Як Ви ставитесь до того, що часом транспортні засоби деяких священнослужителів дорівнюють вартості побудови церкви в окремо взятому селі?

- По-перше, я хочу сказати про наше ставлення до «Руского міра», який пропонує патріарх Кирил. У нас негативне ставлення до цього так званого «Руского міра». Це звичай на Російську імперію під виглядом «Руского міра», тому, що в основу вони ставлять православ'я і російську мову. А Україна і весь колишній радянський простір складається із різних церков і різних релігій, тому не треба православ'я утверджувати насильно. Ми за те щоб всі були православними, бо це істинна церква, але не шляхом сили, а там - сила. Друге – це мова. Якщо російська мова повинна бути в «Руском міре», то це означає, що української не повинно там бути, а це протирічить нашим національним інтересам. Тому у нас ніякого «Руского міра» не буде, його ідея похована. Україна не сприймає «Руского міра».

Що стосується збагачення духовенства і єпископства – це порок цих людей, і від таких людей відступає Божественна благодать. Те, що в Церкві є такі – ми бачимо. Але Юда теж був серед дванадцяти апостолів, це ж не означає що ті одинадцять ішли не вірною дорогою. Юда був як виняток серед апостолів і Христос знав, що він є зрадник, але не вирізняв його серед інших. Так і ці, вони священники, архиєреї, єпископи церкви, але це не означає, що вони духовні. Вони не духовні, тому що роблять ставку на земні багатства, а не думають про життя вічне. Тому в Церк-

ві вони є, але за ними не треба йти.

Що стосується машин, то кожний хоче мати краще. Коли ви будете вибирати між радянською машиною і європейською, то ви захочете їздити на європейській, а не на радянській, яка може серед дороги зупинитися. Тому не треба засуджувати гарні машини. Але гроші потрібно насамперед витратити на найнеобхідніше, а не на розкіш. Тому, якщо ці машини потрібні для кращого служіння Церкві, то потрібно їх мати, але якщо цим ти хочеш показати, що ти такий багатий – то це гріх.

Київський Патріархат виступає проти передачі Київської і Почаївської Лаври у власність УПЦ. Чому ця ініціатива є?

- Тому, що Лавра, і одна і друга, є національною українською святинею, не святинею московського патріархату. Тому в ці святі місця повинні мати рівний доступ всі, хто приходить молитися туди. Якщо ж це буде власністю московського патріархату, то монахи можуть перейти в київський патріархат, а приміщення Лаври залишається за Московію. Тому ми хочемо, щоб ці святині належали державі, а держава надавала рівний доступ до цих святинь усім. Сьогодні ці святині є у розпорядженні московського патріархату і ми, поки що, не виступаємо проти, але, коли об'єднаємось в одну церкву, то це будуть наші загально-українські святині. Небезпека полягає в тому, що може таке трапитися, що монахи перейдуть до київського патріархату, а Москва скаже: «а приміщення наші, і належать російській державі», як це трапилось у Франції з храмом у Ніцці. Цей храм належав громаді, яка знаходиться у складі константинопольського патріархату, а французький суд, на вимогу російського уряду, виніс рішення, що майно (приміщення), належить Росії як державі. І тому ту російську громаду, але яка знаходиться у складі константинопольського патріархату звідти вигнали. І у нас таке може бути, що Почаївська Лавра буде власністю Російської держави. Тому ми проти цього виступаємо і закликаємо, щоб ми захищали майно української держави, національні святині українського народу.

Київський патріархат відзначив двадцятиліття, увесь цей час ви очолювали його і планувала церковну політику в Україні в рамках цієї конфесії. Ми знаємо які були духовні проблеми на початку незалежності, а які проблеми є в сучасній духовності?

- Для православних українців найбільшою проблемою є об'єднання в одну церкву. Якщо ці дві українські церкви об'єднаються в одну помісну церкву, то це вирішить дуже багато проблем, не тільки церковних, а й державних, тому що Церква єдина консолідує українське суспільство, вже його розділити буде дуже важко. Церква, як цемент, скріпить це суспільство і його вже розділити буде неможливо. Тому ми і боремся за об'єднання всього українського православ'я в одну церкву. Тоді ця церква, як єдина, буде більш ефективно боротися з моральними недоліками.

Церква.info
за матеріалами християнського
порталу Кіріос.

• БОЛИТЬ

КОЖЕН БАГНЕТ ПОТРІБЕН УКРАЇНІ

**КОЛОНКА
БОГДАНА
СЕРЕДЮКА
З ДЕТРОЙТА
(США)**

Серце обливається кров'ю, коли читаєш новини з України про свавілля фашистів з Партії Регіонів щодо пљондрування нашої мови. Це ж треба довести до того, аби солов'їна стала сиротою у власному домі!! Російські шовіністи завжди так діяли з часів царських і по-сьогодні. Однак, нині, мабуть, найбільш цинічно, бо ховають свою наругу під лаштунками демагогії і простукувань про демократію. Валувєв був, принаймні, більш чесним. Не було, не має і не буде українського слова – ось така пози-

ція царського опричника була проголошена відкрито і без жодного прикриття. А ось теперішні валувєви все це прикрашають фарисейством. Від цього ще більш гидотно. Але і обнадійливе в новинах про мовне протистояння. Нехай не так багато як слід, але наші люди стали на захист рідної мови під Українським домом у Києві. Зате акція опозиції під Народним домом продемонструвала, що в країні вже є люди, які готові стояти до останнього. Є триста спартанців, яким не страшно каліцтво та в'язниця.

А це означає, що у країні є шанс вибратися з-під опіки бандитського клану. Вони будуть збиратися по триста людей, але готових на все. По три тисячі, але готових на все. Вони не відступлять. Тому з часом їх ставатиме більше. А якщо навіть нас знищать, це розбудить країну. Акція під Українським домом показала, що Майдан буде! Я гадаю, це зрозуміли і на Банковій, і зараз хоча б притримають коней і не будуть настільки нахабно ламати економіку країни, а також національну гідність українців.

● РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

Marketing and design by iimaginstudio.com

Редагує - колегія. Адреса редакції: Релігійний бюлетень журналу "Бористен" "Наша Церква - Київський Патріархат", вул. Телевізійна, 3, 49010 м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: borysten@a-teleport.com
Представництва редакції:

US Mr. V. Babanskyj,
74 Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні: Юрій Завгородній
вул. Артема, 40, кв. 1,
м. Київ. 04053

Підписано до друку Формат 60/84/8,
друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. №

ТОВ "Перша міська друкарня".

АДРЕСА:
вул. Степового фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровської обл.,
51400, Україна.